
**Demokratik
Alman
Cumhuriyeti
35 Yaşında**

**HER ŞEY
BARIŞ İÇİN
HALKIN ESENLIĞI İÇİN**

TÜSTAV

Demokratik Alman Cumhuriyeti 35 Yaşında

*"HERŞEY BARIŞ İÇİN,
HALKIN ESENLİĞİ İÇİN"*

TÜSTAV

İçindekiler

Giriş	5
Antifaşist-demokratik düzen	7
Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin kuruluşu	22
Barişın aktif savunucusu	32
Her şey halkın esenliğı için	37
Sosyalist demokrasi	48

giriş

Alman tarihi, yaklaşık 200 yıllık bir geçmişe sahiptir. Bu dönem boyunca Alman toprakları sürekli sınıf savaşlarına tanık oldu. Kuşaklar boyunca ilerici güçler, Alman işçi sınıfı, yepyeni, barışçı, sömürü ve ezgiden kurtulmuş bir Alman ülkesi uğruna savaşılar. Bu uğurda canverenlerin sayısı bilinmiyor. Ama 1525'lerin devrimci köylülerinden Silezya dokumacılarına, 1848'lerde barikatlara çıkan işçilerden ve demokratlardan Spartaküsçülere ve antifaşist savaşçılara dek Alman halkının en yiğit evlatlarının düşleri, gerçek oldu. 7 Ekim 1949'da Demokratik Alman Cumhuriyeti, Alman toprakları üzerindeki ilk işçi-köylü devleti kuruldu.

DAC'nin kurulmasıyla ilk kez emekçiler Alman toprakları üzerinde kendi yazgılarını ellerine aldılar. Bilimsel sosyalizmin kurucuları Marks ve Engels'in öngörülleri, Alman topraklarında da yaşama geçirildi. DAC işçi sınıfı, Almanya Sosyalist Birliknin (ASBP) yönlendiriciliğinde, 35 yıl gibi kısa bir zaman dilimi içinde köylülükle, aydınlarla ve tüm emekçilerle birlikte tarihsel boyutlarda bir kuruculuğu yaşama geçirdi. Sosyalizmi kurdu, gelişmiş sosyalist topluma ulaştı.

Bugün DAC, uluslararası saygınlığıyla, ardıcıl barışçı politikasıyla, işsizliğin ve sefaletin, kapitalist sömürü ve ezginin tarihe karıştığı, halkın geleceğe güvenle baktığı, yaşam düzeyi sürekli yükselen emekçilerin sosyalist demokrasinin tüm olanaklarını kullanarak toplumsal yaşama aktif katıldığı, ekonomik-sosyal ve kültürel alanlarda üstün başarıların sağlandığı bir sosyalist ülkedir.

ASBP MK Genel Sekreteri ve DAC Devlet Konseyi Başkanı Erich Honecker, DAC'nin 35. yıldönümü nedeniyle şunları söyledi: "Devletimiz, geri döndürülemez bir biçimde sosyalizm dünyasındaki, gerçek özgürlük, demokrasi ve insan onuru dün-

yasındaki yerini almıştır. Her zaman Sovyetler Birliği ile kardeşçe bağlıdır ve sosyalist topluluğun sağlam bir ögesidir. Aktif antiemperyalist dayanışmada bulunur. Her zaman, kurulduğu an üstlenmiş olduğu yükümlülüğe uygun davranmıştır: Faşizm bir daha olmamalı! Bir daha Alman topraklarında savaş çıkmamalı!

DAC'nin kurulması ile emperyalizm, önemli bir etkinlik alanını yitirdi. Ve Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'ni boğmak için nasıl seferber olduysa, DAC toprakları üzerindeki devrimci dönüşümleri durdurmak, tarihin tekerini geri çevirmek ve sömürücü kapitalizmi geri getirmek için tüm gücünü ve olanaklarını harekete geçirdi. Bu nedenle, DAC'de sosyalizmin kurulması, serpilip gelişmesi sert sınıf savaşlarının sonucu gerçekleştirilmiştir. Emperyalist baskı ve yalıtılmaya, her türlü sabotaj ve yıkıcı faaliyete karşı "göze göz-dişe diş" bir savaşım yürütülmüştür. Bu savaşım, emperyalizmin tüm sosyal ilerleme güçlerine karşı "haçlı seferi" politikasına yöneldiği günümüz koşullarında da sürüyor. Özellikle 2. Dünya Savaşı'nın sonuçlarını tanımamaya yeltenen sağcı, gerici güçler DAC'nin bağımsızlığına, egemenlik haklarına karşı çeşitli saldırılarda bulunuyor, bu ülkenin içişlerine karışmak için her yola ve araca başvuruyor. ASBP MK Genel Sekreteri ve DAC Devlet Konseyi Başkanı Erich Honecker, ülkesinin 35 yıllık gelişmesini değerlendirirken şunu vurguluyor: "DAC'nin 35 yıl içinde başarılı bir biçimde gelişmesi, her zaman intikamcılığın geriletilmesi savaşımıyla bağlı olmuştur."

DAC'nde sosyalizmin kurulması, Leninci devrim teorisinin yasallıklarını izlemiştir. Sosyalizm kuruculuğunun genel geçerli yasallıkları başarıyla uygulanmıştır. Ama DAC'de sosyalizm kuruculuğunda, ülkedeki özgül koşullar, tarihsel kalıntılar ve olanaklar da belirleyici olmuştur. Bu bakımdan DAC'de sosyalizmin kurulması, Leninci sosyalist devrim teorisini zenginleştirmiş, ona yeni deneyler katmıştır.

Faşizmden kurtuluş ve antifaşist, demokratik güçlerin toparlanması

2 Mayıs 1945'de Berlin'de son faşist birliklerin Sovyet Ordusu tarafından etkisiz kılınmasından sonra 8 Mayıs 1945'de nazi ordusu Berlin-Karlshorst'da kayıtsız şartsız teslim oldu. Sovyetler Birliği ile öteki antihitler koalisyonu üyelerinin bu utkusu, Alman halkı için, aynı zamanda 12 yıl boyunca süren faşist diktatörlükten kurtuluş anlamına geliyordu.

Alman emperyalizminin tutuşturduğu, 20 milyon Sovyet yurttaşının ve toplam olarak 50 milyon insanın ölümüne yol açan bu korkunç savaş, halklara acı, ölüm, yıkım, yoksulluk ve sefaleti de miras olarak bıraktı. Bu savaş aynı zamanda sayıyla ifade edilemeyecek maddi değerleri yok etti. İnsanlık tarihi, daha önce bu denli korkunç yıkım ve ölüm getiren başka bir savaş tanımamıştır. Bu savaş diğer halklara olduğu gibi Alman halkına da ağır yıkım, yokluk ve acı getirdi. 6.5 milyon Alman yurttaşı cephelerde, toplama kamplarında ve hapishanelerde yaşamını yitirdi. Almanya'da üretim, ulaşım tamamen durmuştu. Savaşın sonunda birçok şehir bir yıkıntıdan ibaretti. Yiyecek, içecek, ilaç, su, elektrik, gaz vs. bulmak hemen hemen imkânsızdı. Evi barkı yıkılmış milyonlarca insan yıkıntılarda yaşıyordu. Açlık ve salgın hastalıklar kol gezmekteydi.

Faşizmin Almanya'da bıraktığı ideolojik miras da geride bıraktığı maddi yıkımdan farklı değildi. 12 yıl boyunca faşist propaganda tarafından beyni yıkanmış birçok insan hala "üstün ırk, antikomünizm ve Bolşevik Hayaleti" zehiriyle yaşıyordu. Faşizmin yıkılmasıyla bu insanların bir bölümü, umutsuzluğa ve yılgınlığa kapılmışlardı.

Ne ki, Hitler faşizminin sonu, Sovyet halkının kurtarıcı eylemi, Alman halkı için demokratik ve antiemperyalist temeller

üzerinde politik, sosyal ve kültürel yenilenmeye yönelme açısından tarihsel bir fırsat yarattı. Bu fırsat, uluslararası güçler oranının sosyalizmin ve ulusal kurtuluş güçleri lehine değişmiş olmasından kaynaklanıyordu. Özellikle Avrupa'yı ateşe vermiş olan faşist Alman ordularının belini kıran Sovyetler Birliği'nin saygınlığı uluslararası alanda ve faşizmden kurtulmuş halklar arasında son derece artmıştı. Milyonlarca insan, Avrupa'da boydan boya kan ve ölüm kusuş olan nazi ordusunun Moskova önlerinden Berlin'e kadar sürüldüğünü ve burada ezildiğini yakından izlemişti. Almanya'da da politik güçler oranı değişmişti. Alman emperyalizmi tarihinin en ağır yenilgisine uğramış, askersel gücü dağılmış, politik erk aygıtları işlemez olmuş, ekonomik gücü felce uğramıştı.

Öte yandan Almanya Komünist Partisi (KPD), tarihinin en ağır ve en kanlı sınavından açık alınla çıkmış, 12 yıllık faşist diktatörlük koşullarında kesintisiz ve örgütlü bir savaş yürütebilen, savaşın en önünde yer alan politik güç olmayı başarmıştı. Bu savaşta KPD, en başta Parti Başkanı Ernst Thaelmann olmak üzere, en değerli kadrolarını yitirmiş olmasına rağmen, yenilenme sürecinin motoru olabilecek güce ve yeteneğe sahipti. Komünistler, ortaya çıkan bu tarihsel fırsatı değerlendirmeye, Marks ve Engels'in anavatanı olan Alman topraklarında kapitalizmden sosyalizme geçişi gerçekleştirmeye kararlıydılar. Önde duran görev, işçi sınıfının birliğini sağlamak ve tüm anti-faşist güçlerin cephe birliğini gerçekleştirmektir.

Alman faşizminin yenilgisinden sonra Antihitler Koalisyonunun sözleşmesine uygun olarak Almanya'da dört işgal bölgesi ortaya çıktı: Sovyet, Amerikan, İngiliz ve Fransız işgal bölgeleri. Her bölgede o ülkenin başkomutanı, aynı zamanda en yüksek yönetim organı görevini yüklenmişti. 9 Haziran 1945'de Sovyet işgal bölgesinde "Almanya'daki Sovyet Askerel Yönetimi" (SMAD) oluştu. Bunun Başkomutanı Mareşal G.K.Shukov oldu. SMAD, oluştuğunun hemen ertesi günü, 10 Haziran 1945'te 2 numaralı bildirisiyle Sovyet işgal bölgesinde antifaşist, demokratik partilerin ve örgütlerin kurulmasına ve faaliyete geçmesine izin verdi.

SMAD'ın yarattığı olanağı ilk kullanan KPD oldu. 11 Haziran 1945'de KPD'nin tarihsel çağrısı açıklandı. Parti Başkanı W.Pieck ve diğer parti yöneticileri tarafından imzalanan bu çağrıda KPD, faşizmin ve militarizmin kökünün kazınmasını; tekellerin, bankaların ve özel büyük toprak çiftliklerinin kamulaştırılmasını; devletin ve ekonominin kilit noktalarına emekçi halkın temsilcilerinin getirilmesini; emekçilere en geniş demokratik hakları sağlayacak parlamenter-demokratik bir cumhuriyetin kurulmasını; savaşın yıkıcı sonuçlarını hafifletmek için

açlığın, işsizliğin ve evsiz barksızlığın önlenmesini istiyordu. Bu amaçların gerçekleştirilmesi ise işçi sınıfının birliğine bağlıydı. Çağrıda, "1918'deki hatalar tekrarlanmasın (Almanya'da 1918'deki Kasım Devrimi, işçi sınıfının birliği sağlanamadığı için yenilgiye uğramıştı)! Çalışan halkın bölünmesine son!" deniyordu. Aynı şekilde işçi sınıfının tarihsel özgelevini yerine getirebilmesi, emekçi köylü yığınlarıyla bağlaşıklığına bağlıydı. Böyle bir bağlaşıklığın gerçekleştirilebilmesi için emekçi köylülüğün en yakıcı istemleri dikkate alınmalıydı. Bunun için KPD, çağrısında, büyük toprak sahibi olan Junker'lerin topraklarının emekçi köylülere dağıtılmasını ve demokratik bir tarım reformunun yapılmasını istiyordu.

KPD'nin bu çağrısından anlaşılacağı gibi, parti, bu aşamada programında yazılı olan sosyalizme geçmeyi en yakın ve en ivedi görev olarak koymamıştı. Çünkü verili koşullarda sosyalizm amacını gerçekleştirmek mümkün olamazdı. KPD, anti-faşist, demokratik dönüşümlerin yapılmasının, bu süreç içinde işçi sınıfının hegemonyasının kurulmasının, yolu, ilerdeki sosyalist dönüşümlere açacağından yola çıkıyordu. Bu, Lenin'in devrim teorisinin o günün koşullarına yaratıcı biçimde uyarlanmasıydı. Gelişmeler, KPD'nin politikasının ne kadar doğru olduğunu kanıtladı.

KPD'nin bu çağrısı Almanya'daki tüm işgal bölgelerinde kamuoyuna duyuruldu. İşçi ve emekçiler arasında büyük bir umut kaynağı oldu.

Bu arada sosyal demokratlar da geçmişin acı deneylerinden gerekli dersleri çıkarmış ve yeni bir politik çizginin izlenmesi gerektiği sonucuna varmış, özellikle de işçi sınıfının birliğinin sağlanmasının günün en ivedi sorunu olduğunu görmüşlerdi. Sosyal Demokrat Parti'nin (SDP) Otto Grotewohl tarafından yönetilen Berlin merkez yönetiminin 15 Haziran 1945'de yaptığı çağrı, böyle bir anlayışı yansıtıyordu. Bu çağrıda yer alan birçok istem, KPD'nin eylem programına uygun veya buna yakın istemlerdi. Her iki partinin temel konularda ortak veya birbirine oldukça yakın görüş ve amaçları savunması, iki parti arasında eylem birliğinin başlamasının temel dayanağı oldu. 19 Haziran 1945'de her iki parti yönetimi arasında bir eylem birliği anlaşması imzalandı. Bu anlaşmada her iki parti, anti-faşist-demokratik kuruculukta sıkı bir işbirliği yapmayı, ideolojik sorunları açıklığa kavuşturacak ortak toplantılar düzenlemeyi kararlaştırdılar. Anlaşmaya uygun olarak iki partinin her düzeyinde -işyeri ve yerleşim birimi düzeyindeki temel örgütlerden eyalet düzeyindeki yönetim organlarına kadar- eylem birliği komiteleri oluşturuldu. İki parti arasındaki bu yakınlaşma, işçi sınıfı için tarihsel bir kazanım oldu. Bu,

ilerde her iki partinin Almanya Sosyalist Birlik Partisi'nde (ASBP) birleşmesinin başlangıç noktasını oluşturdu.

Antifaşist, demokratik dönüşümler sürecinde demokratik yığın örgütleri de aktif bir rol oynadılar. Komünistler ve sosyal demokratlar bu örgütlerde de sıkı bir işbirliğine yöneldiler. 1946'da Özgür Alman Sendikalar Birliği (FDGB) ve Özgür Alman Gençliği (FDJ) kuruldu. Bunları 1947'de Almanya Demokratik Kadınlar Birliği'nin (DFD) kuruluşu izledi.

1945'de Sovyet işgal bölgesinde KPD ve SPD'den sonra sıralarında hem antifaşistlerin, hem de burjuva politikacılarının yer aldığı CDU (Hristiyan Demokrat Birliği) ve LDPD (Liberal Demokrat Parti) gibi burjuva-demokratik partiler kuruldu. Bu partiler de faşizmin ve militarizmin kalıntılarının temizlenmesini istiyorlardı.

14 Temmuz 1945'de komünistlerin girişimi ile KPD, SPD, CDU ve LDPD bir birlik cephesinin kurulmasını kararlaştırdılar. Bu cephede yeralan 4 parti, antifaşist, demokratik kuruculuğu ve tüm halklarla dostça ilişkileri ortak amaçları olarak açıkladılar. Her partiden beş kişinin katılımıyla oluşan ortak bir eşgüdüm merkezi kuruldu. Burada kararların ancak oybirliğiyle alınabileceği saptandı. Bunun yanı sıra her düzeyde blok komiteleri kuruldu. İşçi sınıfı birliğini sağlayabildiği için, ortaya çıkan bu komitelerde öncülüğü elde etmeyi başardı. KPD'nin bu bağlaşıklık politikası, öteki partilerle blok oluşturmaları, Komintern'in 7. Kongresinde geliştirilen ve birçok Marksist-Leninist parti tarafından çeşitli biçimlerde uygulanan halk cephesi politikasının bir biçimiydi. Antifaşist, demokratik partilerin tek bir bloktaki işbirliği ve işçi sınıfının hegemonyasını kurabilmesi antifaşist, demokratik dönüşümlere emekçi köylülerin, aydınların ve tekel dışı burjuvazinin bazı kesimlerinin de katılmasını sağladı. Aynı zamanda bu politika, burjuva-demokratik partilerdeki ilerici güçleri desteklemek ve gerici burjuva politikacılarını yalıtılmak olanağını da yarattı.

Böylelikle, Sovyet işgal bölgesinde antifaşist, demokratik dönüşümleri gerçekleştirecek olan güçler toparlanmış oldu.

Potsdam Anlaşması

17 Temmuz ve 2 Ağustos 1945 tarihleri arasında SSCB, ABD ve İngiltere devlet ve hükümet başkanları, Stalin, Truman ve Churchill Potsdam'da toplandılar.

Konferansın görevi, antihitler koalisyonunun daha önceki sözleşmelerinden çıkararak (Tahran ve Yalta Konferansları),

Avrupa'da uzun ömürlü bir barış düzeninin temellerini kurmak-
tı. Almanya sorunu bu görüşmelerin ağırlık noktasını teşkil
etmekteydi. Sovyetler Birliği Delegasyonunun ilkeli ve kar-
rarlı tutumu ile uzun süren görüşmeler sonucunda, Almanya
sorununda güdülecek politikanın hedefi belirlendi ve 2 Ağus-
tos 1945'de tarihe "Potsdam Anlaşması" olarak geçen anlaş-
ma imzalandı. Fransa Potsdam görüşmelerine katılmadığı hal-
de, daha sonra bu anlaşmaya imza koydu. Fransa'ya da bir
işgal bölgesi ve Müttefik Kontrol Komisyonu üyeliği verildi.

Potsdam Anlaşması, yalnız imzalandığı günlerin savaş son-
rası koşullarında geçerliliği olan bir dizi hükümler değil, aynı
zamanda anlaşmanın temel ilkelerini oluşturan ve günümüzde
de geçerli olan hükümleri de içeriyordu.

Sovyetler Birliği'nin ve batılı müttefiklerin Almanya ile il-
gili, Potsdam'da saptadıkları hedef; Alman halkının imha edil-
lemeyeceği veya köleleştirilemeyeceği, onun kendi geleceğini
demokratik ve barışçı temeller üzerinde kurmasına olanak
verilmesi idi. Anlaşmayı imzalayanlar, Alman militarizminin
ve faşizminin yok edilmesiyle ve böylece Almanya'nın neden
olabileceği bir savaş tehlikesinin ortadan kalkmasıyla ilgili
somut önlemleri saptadılar. Bu önlemlerin en önemlileri, tüm
organlarıyla ve kurumlarıyla birlikte faşist nazi partisinin yok
edilmesi ve iki dünya savaşının çıkarılmasından sorumlu tek-
kellerin iktidarına son verilmesi idi. Bu hükümler, Alman em-
peryalizminin ve militarizminin maddi temellerinin yok edil-
mesi için gerekli ön koşulların özünü oluşturuyordu. Ancak
faşizmden ve militarizmden arındırılmış bir Almanya demok-
ratik temeller üzerinde yeniden kurulabilir ve sürekli bir savaş
tehlikesi kaynağı olmaktan çıkarılabilirdi.

Anlaşmayı yapan devletler, bütünlüğü korunmuş bir Alman-
ya'yı temsil edecek bir hükümetle barış anlaşması yapmayı
ana görev olarak saptadılar.

Almanya'nın doğu sınırları Potsdam Anlaşmasıyla yeniden
belirlendi. Almanya ve Polonya arasında Oder ve Neisse nehir-
leri sınır olarak kabul edildi. Doğu Prusya'nın kuzey kesimi
Sovyetler Birliği'ne verildi. Alman halkı, faşist saldırganların
kendi adına yaptığı yıkımın, zarar ve ziyanın bir kısmını
karşılama için tazminat ödemekle yükümlendirildi.

Potsdam Anlaşması'nda varılan hükümler, Alman antifa-
şistlerinin savaşı için, devletler hukuku ilkelerine dayalı ge-
rekli temelleri yarattı. Bunun için Berlin'deki antifaşist de-
mokratik blok partileri bir ortak açıklamayla bu kararları yeni
bir yolun başlangıcı olarak değerlendirdiler. Buna karşılık
Batı işgal bölgesindeki burjuva partilerinin ve sosyal demokra-
sinin önde gelen politikacıları Potsdam Anlaşması hükümlerini

daha başından reddettiler. Onlar öncelikle sınırların belirlenmesine ve tazminat ödeme yükümlülüğüne karşı çıktılar. Bu anlaşmanın "işgal devletleri arasında yapıldığı" gerekçesini öne sürerek anlaşmanın Alman politikacıları için bağlayıcı nitelikte olmadığı iddiasında bulundular. Devletler hukuku ilkelere ters düşen bu görüş, bugün de Federal Alman Cumhuriyeti burjuva politikacıları tarafından hala savunulmaktadır.

Gerici güçler, öncelikle, anlaşmanın faşizmin ve militarizmin toplumsal temellerinin ortadan kaldırılmasını öngören hükümlerinden korkuyordu. Çünkü bu hükümlerin gerçekleşmesi onların, Alman emperyalizminin iktidarını yeniden kurma planlarını bozuyordu.

Potsdam Anlaşması, Sovyetler Birliği'nin ve Alman antifaşistlerinin politikasında merkezi bir yer tuttu. Avrupa'da uzun ömürlü bir savaş sonrası düzeni kurulması uğruna verilen savaşa temel olan bir nitelik taşıyordu. Potsdam Anlaşması hükümleri Batılı güçler tarafından önceleri çok gevşek olarak uygulandı. Daha sonraları hasıraltı edildi ve giderek tümüyle sabote edildi. ABD ve müttefiklerinin Potsdam Anlaşması'na sırt çevirmesi, bunların sosyalizme karşı soğuk savaşı başlatmalarının açık bir işaretiydi. Batılı güçlerin anlaşmaya sırt çevirmeleri, Batı işgal bölgesindeki gerici güçlerin yeniden toparlanıp örgütlenmesine yol açtı.

Bunun sonucu olarak da, Batı kesimindeki antifaşist, demokratik yenilenme girişimleri, daha baştan ileri gidemedi ve böylece Almanya'nın bölünmesi tehlikesi belirdi.

KPD ise Potsdam Anlaşması üzerine yaptığı açıklamada, anlaşma hükümlerinin hayata geçirilmesinin, Alman halkının barışsever halklar arasında yerini tekrar almasına olanak tanıdığını saptadı. Parti, faşizm ve savaş olgusunda Alman halkının da belirli bir sorumluluk taşıdığı gerçeğini gizlemedi ve bu sorumluluktan doğan yükümlülükleri de taşıması gerektiğini vurguladı.

Potsdam kararlarının ruhuna uygun olarak Almanya'nın birlik ve bütünlüğünün korunması, antifaşist demokratik temeller üzerinde yeniden kurulması için Batı bölgesinde savaştan tek politik güç, Almanya Komünist Partisi'ydi.

Yeni antifaşist, demokratik yönetim organlarının oluşması

1945 Nisan sonu ve Mayıs başlarında Sovyet ordusu tarafından kurtarılmış bölgelerde yerel yönetimlerin Alman sivilere devredilmesi işlemi başlatıldı. Sovyet komutanlarının girişi-

miyle muhtarlıklar, belediye başkanlıkları, Alman antifaşistlerine devredildi. Yeni bir polis örgütünün oluşturulmasına geçildi. Adalet mekanizmasında köklü bir reform yapıldı. Hitler rejimine hizmet etmiş memurlar, yargıçlar ve öğretmenler, antifaşist güçlerle değiştirildi. Sovyet askeri yönetimlerinin desteğiyle üretim yeniden başlatıldı. İşletmelerin yönetimindeki faşistler görevden uzaklaştırıldı. Açlığa, yoksulluğa ve soğuğa karşı önlemler alındı. Sovyet komutanları, tüm bu alanlarda Alman antifaşist güçleriyle sıkı bir işbirliği içinde yaşamın normale dönmesine ve ortaya çıkan zorlukların açılmasına yardımcı oldular.

Potsdam Anlaşması imzalandıktan sonra, Sovyet ordusu tarafından kurtarılmış bölgelerdeki yeni yönetim organları oluşturulması, köklü politik, ekonomik ve kültürel değişimlerin gerçekleştirilmesi çalışmaları daha da hızlandı.

KPD, yeni yönetim organlarının yaratılmasını en önemli politik eylem ve aynı zamanda antifaşist, demokratik dönüşümlerin belirleyici bir koşulu olarak görmekteydi. KPD'nin amacı açık olan politikası ve SPD ile geliştirmiş olduğu sıkı işbirliği politikası, işçi sınıfının, gerici burjuva politikacılarının ve yönetim organlarındaki uzmanların direncine karşın, bu organlarda da öncü rolünü kabul ettirebilmesini sağladı.

Emperyalist devlet aygıtının belirleyici unsurları olan ordu, polis ve merkezi devlet bürokrasisi, Sovyet ordusunun askersel zaferinden hemen sonra tasfiye edilmişti. Ancak bir bütün olarak ve derin karmaşık uzantılarıyla eski iktidar aygıtı henüz daha tamamen ortadan kalkmamıştı. Bu önlemlerle niteliksel, bakımdan yeni ve halkla bağlı olan, karakter bakımından halkın diğer katmanlarının da katılımıyla işçilerin ve köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünü simgeleyen iktidar organlarının oluşturulmasına başlandı.

Sovyet işgal bölgesinde komünistler, sosyal demokratlar ve diğer antifaşist güçler, Sovyet askersel yönetimi ile birlikte yeni, halkçı iktidar organları yaratır ve bunları emekçilerin çıkarlarını yansıtan toplumsal ilişkilerin devrimci dönüşümü için kullanırken, Batı işgal bölgelerindeki askersel yönetimler, gerici burjuva politikacıları ve sağ sosyal demokrat yöneticilerle işbirliği içinde, eski devlet aygıtının korunması için çalıştılar ve burada oluşturulan yönetim organlarına gerici, sağcı güçlerin doldurulmasını sağladılar. Böylece, Batı işgal bölgesinde işçi sınıfının devlet iktidarının komuta tepelerinden dışlanması, işçi sınıfının burada da faşizmin ve millitarizmin toplumsal temellerinin ortadan kaldırılması için yürüttüğü eylemleri, daha baştan başarısızlığa mahkum etti.

Demokratik toprak reformu

KPD, emekçi köylüleri işçi sınıfının en önemli bağılağı olarak görmekteydi. Komünistler, işçi sınıfı ile emekçi köylülük arasındaki ittifakı, antifaşist, demokratik dönüşümlerin başarısının temel bir koşulu olduğı görüşünden hareket etti. Almanya'da Junker'ci büyük toprak mülkiyeti, uzun zamandır gericiliğın bir yuvasıydı. Junker'ler ve büyük toprak ağaları, büyük sanayi ve banka sermayesi ile birlikte faşist rejimin temel dayanağını oluşturmışlar ve bu rejimden büyük çıkarlar sağlamışlardı. Bunun yanı sıra, faşistlerin tarım politikası ve savaş, tarımsal üretimi bir çöküntünün eşiğine getirmişti. Tüm bunlar, tarımsal alanda köklü önlemlerin, devrimci dönüşümlerin başlatılmasını zorunlu kılıyordu.

KPD'nin eylemlerinden cesaret alan birçok köylü, "Junker toprağı köylülere" belgisine sahip çıkmaya ve bunu yaygınlaştıran demokratik bir toprak reformu istemini yükseltmeye başladı. KPD ve SPD tarımsal alandaki devrimci dönüşümün temel ilkeleri üzerinde anlaşmaya vardılar ve burjuva-demokratik partilerin temsilcilerini de bu amaç için kazanmayı başardılar. Bu partilerde köklü bir toprak reformuna karşı çıkan gerici yöneticiler yalıtıldılar ve yönetimi terketmek zorunda kaldılar.

3 Eylül 1945'de Saksonya Eyaleti, demokratik bir toprak reformunun başlatılması ile ilgili kararnameyi açıkladı. Bu kararname örnek alınarak diğer eyaletlerde de benzer kararnameler yürürlüğe girdi. Toprak reformunun yürütülmesiyle demokratik olarak seçilen toprak reformu komisyonları görevlendirilmişti. Bu komisyonlarda 12 475 komünist, 9 000 sosyal demokrat, 1 000 CDU ve LDPD üyesi, fakat büyük çoğunluğu oluşturan partısız 30 000 kişi görev yapmaktaydı.

100 hektarın üzerindeki tüm toprak mülkiyeti ile aktif nazi ve savaş suçlularının tüm toprak ve servetleri karşılıksız olarak kamulaştırıldı. Kilisenin topraklarına ise dokunulmadı. Kamulaştırılan toprak fonundan 2.2 milyon hektar arazi 120 000 tarım işçisine ve topraksız köylüye, 166 000 az topraklı köylüye ve 91 000 göçmen köylüye (çoğunluğu Polonya ve Çekoslovakya'dan gelen Alman köylüleri) dağıtıldı.

Kamulaştırılan toprağın yaklaşık üçte biri devlet organlarında kaldı veya karşılıklı köylü yardımlaşma örgütüne devredildi. Buralarda daha sonra "Makina kiralama istasyonları" ve yaklaşık 500 devlet çiftliğı oluştu. Bunlar, işçi sınıfının kırsal alandaki üsleri oldular ve emekçi köylülükle ittifakın pekiştirilmesinde önemli bir rol oynadılar. Bunlar, aynı zamanda tarımsal alandaki sosyalist sektörün bir çekirdeğini oluşturdular.

Toprak reformu, öteki halk demokrasisi ülkelerinde olduğı

gibi, işçi sınıfının öncülüğünde yığinsal bir eylem sonucu gerçekleştirilen antiemperyalist-demokratik bir tarım devrimiydi. Böylece, kökeni yüzyıllara dayanan eski bir köylü istemi olan "toprak işleyenin" belgisi gerçekleşmiş, işçi-köylü ittifakı sağlam bir temele dayanmış oldu. Aile fertleri ile birlikte bu devrimci dönüşüme yaklaşık 2 milyon insan katılmıştır. Bunların birçoğu politik yaşama girmek olanağını buldu, işçi sınıfına ve yeni devlet organlarına güvenleri arttı.

Toprak reformu, Sovyet işgal bölgesinde Junkerlik biçimindeki büyük toprak ağaları sınıfını ortadan kaldırarak militarizmin bir kalesini daha çökertmiş oldu. İşlenebilir arazinin yaklaşık üçte birini oluşturan büyük özel toprak mülkiyeti kırsal alanda toprak sahibi küçük ve orta köylülüğün sayısı arttı.

Okul reformu:

Gerçekleştirilen dönüşümlerin içerisinde en önemlilerinden birisi de Alman tarihinde ilk kez tüm çocuklara eşit eğitim hakkı sağlayan okul reformudur. Bu reform uyarınca, yaklaşık 40 bin genç işçi, köylü ve emekçi kısa süreli kurslardan geçirildiler ve 1947'ye dek "yeni öğretmenler" olarak görevlere atandılar. Üniversiteler ve yüksek okullardaki faşist ideolojinin tüm izleri silindi. Faşizm dönemindeki öğretmenlerin ezici çoğunluğu görevden alındı. Eğitim programlarının içeriği demokratikleştirildi. Daha fazla sayıda işçi ve köylü çocuğunun yüksek öğrenim görebilmesi için kurslar açıldı. Böylelikle, eğitim, mülk sahibi sınıfların bir ayrıcalığı olmaktan çıkarıldı.

Almanya Sosyalist Birlik Partisi (SED)'nin kuruluşu

Antifaşist-demokratik dönüşümler için yürütülen ortak savaşım süreci içinde KPD ve SPD arasındaki eylem birliği giderek pekişti. Devrimci pratiğin deneyimlerinin araştırılıp öğrenilmesi, Marksizm-Leninizm klasiklerinin temel eserlerinin KPD tarafından yığinsal olarak yayınlanması ve propaganda edilmesi ve iki parti arasındaki birçok tartışma ve görüşme toplantıları, ideolojik alandaki netleşme sürecini hızlandırdı. Giderek birçok sosyal demokrat, reformist anlayış ve pratiğin temelsizliğini gördü. Komünistler de onyıllardır süregelen bölünmeden ve sağ sosyal demokrat yöneticilerin yıkıcı rol-

lerinden kaynaklanan tereddütleri aştılar.

İşçi sınıfının politik-örgütsel birliği için yürütülen savaş, sadece KPD ve SPD üyelerini değil, aynı zamanda birçok partisz emekçiyi de saran yığinsal bir harekete dönüştü. Özellikle işletmelerde ve sendikalarda tek bir devrimci işçi partisi yaratma istemleri yükselmeye başladı.

Fakat sosyal demokrasi içindeki birlik düşmanları bu eğilime karşı direnişlerini güçlendirdiler. Bunlar, Batı işgal bölgelerinden ve Berlin'in Batı sektörlerinden destek alıyorlardı. Batı bölgelerinde fanatik antikomünist Kurt Schuchmacher çevresindeki oportünist grup, emperyalist işgal güçlerinin de yardımıyla, sosyal demokrat parti örgütlerinde etkinlik kazanmayı başarabilmişti. Berlin'in Batı sektörlerinde de emperyalist işgal güçlerinin desteğini alan sağ oportünist politikacılar SPD içindeki kilit noktaları ele geçirmişlerdi. Birlik düşmanları, işçi sınıfının birliğini isteyen her üyeyi egemen oldukları parti örgütlerinden ihraç etmeye başladılar. Aynı zamanda Sovyet işgal bölgesindeki KPD ve SPD'nin birleşmesini "zoraki birleşme" diye karalayarak burjuvaziye büyük bir hizmette bulundular.

Sovyet işgal bölgesinde ise, birleşme hareketi tüm direniş ve engelleri aşarak kendisini kabul ettirdi. Birleşme Mart ve Nisan 1946'da tüm eyalet ve illerde yapılan demokratik oylama yoluyla gerçekleştirildi. Komünistler ve sosyal demokratlar, birleşme için önce ayrı ayrı oylama yaptılar ve ardından birlikte yapılan toplantılarda işyeri, yerleşim birimi, kasaba ve eyalet örgütlerini oluşturarak bu organların eşit sayıda KPD ve SPD'li üyelerden oluşan yönetimlerini seçtiler.

KPD'nin 15. ve SPD'nin 40. Kongresi oybirliğiyle iki partinin birleşmesini karara bağladıktan sonra 21 ve 22 Nisan 1946'da Berlin'de her iki parti Almanya Sosyalist Birlik Partisi'nde (ASBP) birleştiler. Delegeler, 620 000 komünist ve 680 000 sosyal demokrat üyeyi temsil etmekteydi. İki partinin birleşmesinden milyonluk bir devrimci işçi partisi doğdu. Wilhelm Pieck v Otto Grotewohl parti başkanlığına seçildiler. "Almanya Sosyalist Birlik Partisi'nin ilke ve amaçları" adını taşıyan ve birleşme kongresinde kabul edilen SED'nin ilk programı, antifaşist-demokratik dönüşümlerin ardıcıl olarak tamamlanmasından sonra sosyalizm yoluna yönelmeyi vurguluyordu: "Almanya Birlik Partisi'nin amacı, her türlü sömürü ve baskıdan, ekonomik bunalımlardan, yoksulluk, işsizlik ve emperyalist savaş tehdidinden kurtulmaktır. Bu amaca yalnızca sosyalizmle varılabilir." Sosyalizm kuruculuğu için politik erkin işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesinin zorun-

luluğu vurgulandı. ASBP proleter enternasyonalizmini benimsemişliğini belirtti. Böylece ASBP daha ilk programında Marksizm-Leninizmin temel ilkelerinden hareket ediyordu. Erich Honecker'in daha sonra saptadığı gibi, "birleşmenin böyle bir program temelinde gerçekleştirilmiş olması, gelişmesinin her aşamasında Marks, Engels ve Lenin'in öğretisine bağlı kalan ASBP'nin proletaryanın devrimci bir savaşkan partisi olarak sistematik bir şekilde daha da geliştirilmesinin güvencesi oldu."

ASBP'nin kuruluşu, Alman işçi sınıfının, öncelikle de komünistlerin devrimci bir temel üzerinde işçi sınıfının birliğini yaratmak için onyıllarca sürdürdükleri savaşımın bir ürünüydü. Sovyetler Birliği'nin kurtarıcı eylemi, bu savaşı başarıyla sonuna kadar götürmenin yollarını açmıştı. ASBP'nin kuruluşu, Marksizm-Leninizmin tarihsel bir zaferi, Alman işçi hareketi tarihinde KPD'nin kuruluşundan sonraki en önemli kazanımdı. Tarihin de kanıtladığı gibi, işçi sınıfının birleşik devrimci partisi, emperyalist ilişkilerin geri getirilmesi çabalarına karşı belirleyici bir güvence ve emekçi halkın gelecekteki zaferinin önkoşuluydu.

ASBP KPD'nin devrimci geleneklerini ve Marksist-Leninist politikasını devam ettirdi. KPD'nin savaş gelenekleri, SPD'li üyelerin deneyimleriyle birleşik partide birbirleriyle bağlanarak daha büyük bir güce, işçi sınıfının ve emekçi halkın milyonluk partisine erişti.

Batı işgal bölgelerinde işçi hareketinin birliği yönündeki istem, Sovyet işgal bölgesindeki istemden daha az güçlü değildi. Komünistlerin ve sınıf bilincine erişmiş sosyal demokratların büyük çabalarına rağmen, bu istem başarıya ulaşamadı. Emperyalist işgal güçleri, Alman tekelci burjuvazisi ile sağ sosyal demokrat oportünist yöneticiler arasında oluşturulan "kutsal ittifak" ile, yönetsel zordamalarla, antikomünist kampanyalar ve politik demagojilerle eylem birliği hareketini daha başından dağıtmayı ve işçi sınıfının bölünmüşlüğüne yeniden derinleştirmeyi başardılar. Böylece, Batı işgal bölgelerinde emperyalizmin egemenliğini aşmak ve bütünsel demokratik bir Alman devleti yaratmak için yürütülen savaşın önünde belirleyici engeller yaratılmış oldu. Daha sonraki gelişmelerin de gösterdiği gibi, Batı bölgelerinde işçi hareketinin birliğinin engellenmesi, bu bölgelerde emperyalizmin egemenliğini yeniden kurmak ve Almanya'yı bölmek için atılan adımlara temel oldu.

Emperyalist burjuvazinin ekonomik gücünün kırılması ve sanayide halk sektörünün oluşması:

Çekirdeğini büyük sanayive banka sermayesinin oluşturduğu emperyalist burjuvazi, Alman İmparatorluğu, Weimar Cumhuriyeti ve faşist Almanya'da egemenliğini sürdürmüş olan sınıftı. Bu sınıf faşizmin ve savaşın ana sorumlusu ve suçlusuydu. Bunun için Almanya'nın her yerinde ve diğer tüm ülkelerde Potsdam kararlarına uygun olarak bu sınıfın ekonomik gücünün dağıtılması istemleri yükseliyordu.

Bu istem, tüm işgal bölgelerinde yükseltilmesine karşın, ancak Sovyet işgal bölgesinde gerçekleşme olanağını buldu. Çünkü burada işçi sınıfının birliğinin sağlanması ve Sovyetler Birliği'nin ardıcıl antifaşist politikası, bunun için gerekli olan koşulları yaratmıştı. 1945 sonbaharında Sovyet Askersel Yönetimi, faşist Alman devletinin ve savaş suçlularının mal ve servetlerine el koydu, bunların geçici yönetimi için görevliler atadı ve bankaları kapattı. KPD ve SPD arasındaki eylem birliğine dayanan emekçiler, işletmelerde yönetime katılma hakkını elde ettiler ve bu işletmeleri aktif nazilerden ve savaş suçlularından temizlediler. Böylece emperyalist Alman burjuvazisine karşı ilk darbeler indirilmiş oldu. Ancak bu burjuvaziye karşı belirleyici darbe, ASBP'nin kuruluşundan sonra indirildi.

30 Haziran 1946'da Sovyet işgal bölgesindeki sanayi üretiminin beşte ikisini gerçekleştiren Saksonya Eyaleti'nde yürütülen halk oylamasında seçime katılma hakkına sahip seçmenlerin yüzde 77,6'sı aktif nazilerin ve savaş suçlularının işletmelerinin karşılıksız olarak kamulaştırılması için oy kullandı. Savaş suçlularının işletmelerinin kamulaştırılması yönünde çeşitli sınıf ve katmanlardan insanlar oy kullandılar. Kilise temsilcileri de bu istemi desteklediler. Halk oylamasının temelinde Saksonya'da ve diğer eyaletlerde gerekli yasalar yürürlüğe girdi. Bu yasaların uygulanmasıyla ilgili olarak tüm blok partilerinden ve FDGB üyelerinden oluşan komisyonlar görevlendirildi. Bunlar, hangi işletmelerin kamulaştırılması gerektiğini saptıyorlardı. Bu komisyonlarda çoğu zaman bazı nazileri korumaya yeltenen CDU ve LDPD'li gerici politikacılarla sert tartışma ve çekişmeler de ortaya çıktı.

1948 ilkbaharına kadar aktif nazilere ve savaş suçlularına ait yaklaşık 9743 işletme karşılıksız olarak kamulaştırıldı. Bunlarda 3848'i sanayi işletmesiydi. Bu sanayi işletmelerinin tüm sanayi üretimindeki payı yüzde 40'ı buluyordu. Kamulaştırılan bu büyük sanayi işletmeleri arasında AEG, Siemens,

Flick, IG-Farben gibi dev tekeller de vardı. Kamulaştırılan bu işletmeler, bulundukları eyaletin mülkiyetine geçtiler ve gelecekteki sosyalist toplumsal mülkiyetin temelini oluşturdular.

Böylece Sovyet işgal bölgesinde emperyalizmin, militarizmin ve faşizmin ekonomik temelleri yok edildi. Bu bölgedeki emperyalist Alman burjuvazisi bir sınıf olarak tarihe karıştı. Buna karşılık sanayide antifaşist, demokratik dönüşümlerin belirleyici ekonomik temelini oluşturan güçlü bir halk sektörü ortaya çıktı. Toplumsal mülkiyete dayanan bu sektörde, gide-rek insanın insan tarafından sömürüsü ortadan kaldırıldı. Karşılıklı yardım ve işbirliğine dayanan yeni üretim ilişkileri gelişmeye başladı.

Batı işgal bölgelerinde de komünistler, büyük tekel ve bankaların gücünün kırılması için büyük çabalar harcadılar. Sendikal örgütler de bu istemi yükselttiler. Aralık 1946'da Hessen Eyaleti'nde seçmenlerin yüzde 72'si kilit sanayi kollarının kamulaştırılması yönünde oy kullandı. Batı bölgelerindeki bazı eyalet meclisleri, tekelci işletmelerin kamulaştırılması için yasalar çıkardılar. Fakat emperyalist işgal güçleri, tüm bu karar ve yasaların pratik alanda yürürlüğe konmasını yaskladılar ve böylece emperyalist Alman burjuvazisinin gücünü korumasına ve eski emperyalist düzenin yeniden canlandırılmasına yardımcı oldular.

Emperyalizmin bölücülüğü

1947'de Moskova'da ve Londra'da, SSCB, ABD, İngiltere ve Fransa dışişleri bakanlarının konferansı yapıldı. Sovyetler Birliği bu konferansta, demokratik bir Alman hükümeti kurulması ve bu hükümetle barış anlaşması yapılması teklifini getirdi. Fakat Batılı güçler bunu reddettiler. Aynı yıl ABD, "Avrupa'yı yeniden kurma yardımı" (Marshall Planı) programını açıkladı. ABD'nin ekonomik ve politik koşullara bağlı olan bu mal ve kredi yardımlarının amacı, güç kaybetmiş kapitalist sistemi Avrupa'da yeniden güçlendirmek ve ilerlemekte olan sosyalizmi geriletme savaşında bağlaşıklarını ekonomik ve politik açıdan kendine bağımlı kılmaktı. Almanya'nın Batı işgal bölgesinin de bu ABD "yardımı" kapsamına alınması, Alman emperyalizminin ekonomik ve politik egemenliğini yeniden kurabilmesini olanaklı kıldı. Bu, ABD ve müttefiklerinin, Almanya'yı bölme politikalarının bir göstergesiydi.

ASBP, diğer demokratik yığın örgütleri ve Sovyetler Birliği bu tehlikeli gelişmeye tüm güçleriyle karşı çıktılar. ASBP, Batı bölgesindeki komünistlerin ve demokratların özverili sava-

şımını vargücüyle destekledi. ASBP'nin girişimiyle, birlik ve adil bir barış için "halk kongresi hareketi" oluştu. Halkın çeşitli katmanlarını bünyesinde toplayan ve Batı kesiminde de taraftarlar kazanan bu hareketin yönetim organı olan "Halk Konseyi" Batı bölgesindeki politikacılardan Almanya'nın birliğinin sağlanması için anlaşmaya varılmasını istediler. "Halk Konseyi"nin, Almanya'nın birliği konusunda halk oylaması yapılması başvurusu Batılı işgal güçlerinin askeri - makamları tarafından dikkate alınmadı.

Sovyetler Birliği'nin, Alman komünistlerinin ve demokratlarının tüm çabalarına rağmen, Potsdam anlaşması temelinde demokratik bir Alman devleti kurulması hedefi gerçekleştirilmedi. ABD, daha 1947'de Moskova'da yapılan dört devletin (SSCB, ABD, İngiltere, ve Fransa) dışişleri bakanları konferansının hemen ardından, Batı işgal bölgesinde bölücü bir Alman devleti kurmaya karar verdi. Batılı güçler çok gizli tutulan bu kararı, Haziran 1948'de açıkladılar. Aynı ay içinde Potsdam anlaşmasını çiğneyerek, Batı işgal bölgesinde para reformu yaptılar Dolara bağlı D-Mark, para birimi oldu. Bu uygulama, Batı Almanya'daki tekellere büyük kazançlar sağladı ve emperyalist Alman burjuvazisinin ekonomik ve politik egemenliğini yeniden kurma sürecini hızlandırdı.

Para reformunun, Sovyetler Birliği ile yapılan tüm sözleşmelerin tersine, Berlin'in Batı sektörlerinde de uygulanması, Berlin bunalımının doğmasına neden oldu. Batılı güçler Berlin bunalımıyla yeniden silahlı savaş tehlikesini yarattılar. Churchill, o zamanlar henüz atom bombasına sahip olmayan Sovyetler Birliği'ne karşı atom bombası kullanılmasını istedi. Antikomünist politikacılar Batı Berlin'i sosyalizme karşı "cephe kenti" ilan ettiler. Emperyalist gerici güçler Berlin'i de ikiye böldüler.

Eylül 1948'de Batı işgal bölgesindeki eyalet parlamentolarının temsilcileri Bonn'da toplanarak bir parlamento konseyi oluşturdular. Bu konsey, Mayıs 1949'da Federal Alman Cumhuriyeti (FAC) Anayasasını hazırladı. Eylül 1949'da da CDU, CSU, FDP ve Deutsche Partei'in temsilcilerinden bir hükümet kuruldu. Bu hükümetin başına Konrad Adenauer getirildi. Böylece Almanya'nın bölünme süreci tamamlanmış oldu.

FAC, Batılı güçlerin, Alman burjuvazisinin ve sağ sosyal demokrat yöneticilerin bölücü ve emperyalist düzeni yeniden kurma politikalarının sonucu olarak ortaya çıktı. Alman burjuvazisi, bütünlüğü korunmuş bir Almanya'da birliğini sağlamış işçi sınıfı ile savaşmaktan korktuğu için, Almanya'yı bölerek, süregelen ulusal ihanetini doruğa ulaştırdı.

FAC'nin kurulmasıyla, Alman halkını ve diğer halkları

iki kez bir dünya savaşı felaketine sürükleyen sınıf güçlerinin erke sahip olduğu bölücü bir Alman devleti ortaya çıktı. Federal Almanya hükümeti, kurulduğu günden itibaren toprak talebinde bulunmaya başladı. Amacı, Almanya'nın en azından 1937'deki sınırlarını içeren emperyalist bir Alman devletini yeniden canlandırmaktı.

TÜSTAV

Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin kuruluşu

Antifaşist demokratik istemleri gerileterek emperyalist Alman burjuvazisinin iktidarını yeniden kurmak ve böylece Almanya'yı bölmek amacıyla Batı işgal bölgelerinde Federal Alman Cumhuriyeti'nin kurulmasından sonra Almanya'da yepyeni bir durum ortaya çıktı. Barışı ve Sovyet işgal bölgesindeki emekçilerin kazanımlarını korumak için kesin karşı önlemlerin alınması gerekiyordu. 1949 Eylül sonu ve Ekim başında emekçiler, Berlin'de demokratik bir cumhuriyetin kurulması istemini yükseltmeye başladılar. ASBP, Sovyetler Birliği Komünist Partisi ile alınması gerekli karşı önlemleri görüştü. 5 Ekim 1949' da Alman Halk Konseyi'nin Prezidyumu ve antifaşist, demokratik partilerin bloku, yapılan ortak toplantıda Alman Halk Konseyi'ni 7 Ekim 1949' da toplantıya çağırmayı kararlaştırdı.

7 Ekim 1949' da Alman Halk Konseyi Wilhelm Pieck başkanlığında Berlin'de toplandı. Alman Halk Konseyi, Mayıs 1949' da yeniden seçilmişti. Konseyin delegeleri, Sovyet işgal bölgesindeki seçimlerin üçte ikisinin özgür, demokratik iradesini temsil ediyordu. 330 milletvekili, Alman Halk Konseyi'nin Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin geçici meclisine dönüşmesini karşılaştırdılar. Aylarca halk tarafından tartışılmış ve benimsenmiş olan Anayasa da kabul edilerek yürürlüğe girdi. Otto Grotewohl geçici hükümeti kurmakla görevlendirildi.

DAC'nin ilk anayasasında antifaşist, demokratik dönüşümlerin kazanımları, devlet iktidarının işçi sınıfı ve müttefikleri tarafından yürütülmesi, tekellerin ve büyük toprak mülkiyetinin kaldırılması, ekonomide halk sektörünün yaratılması, tüm yurttaşların çalışma ve eğitim hakkı, kadının, gençliğin ve ulusal azınlıkların toplumsal yaşamdaki eşitliği gibi temel konular maddeleşti. Aynı zamanda bu anayasa,

1945' de başlatılan devrimci dönüşümlerin devam ettirilmesini güvence altına alıyor ve sosyalizm kuruculuğu yolunu açılmasına yardımcı oluyordu. Bunun yanı sıra bu anayasa barışı ve halklararası dostluğu DAC devlet politikasının en yüksek ilkesi olarak belirledi.

10 Ekim 1949'da Sovyet Askersel Yönetimi Başkanı Orgeneral V.İ. Çuykov, Sovyet Hükümeti adına şimdiye kadar Potsdam Anlaşması gereğince kendileri tarafından yürütülmüş olan tüm yönetim görevlerini DAC organlarına devretti. 11 Ekim de halk meclisi ve eyalet meclislerinin ortak oturumunda büyük işçi önderi Wilhelm Pieck'in DAC Cumhurbaşkanlığına seçilmesiyle Berlin, en yığinsal gösterilerinden birini yaşadı. Yaklaşık bir milyon insan, DAC'nin kuruluşunu ve yeni cumhurbaşkanını coşku ve sevgi gösterileriyle kutladı. Böylece Alman topraklarında işçi-köylü iktidarı gerçekleştirilmiş oldu.

12 Ekimde Halk Meclisi, Otto Grotewohl tarafından sunulan hükümet listesini onayladı. Toplam 18 bakandan 8'i ASBP'li, 4'ü CDU'lu (Almanya Hristiyan Demokrat Birliği) 3'ü LDPD'li (Almanya Liberal Demokrat Partisi), 1'i NDPD'li (Almanya Ulusal Demokrat Partisi), 1'i DBD'li (Almanya Demokratik Köylü Partisi), 1'i de partisizdi. Sadece hükümetin bu bileşimi bile, KPD tarafından geliştirilen ve ASBP tarafından devam ettirilen bağlaşıklık politikasının üstün başarısını yansıtıyordu. ASBP önderliğindeki işçi sınıfı, yılmaz, kararlı, özverili ve ardıcıl yürütülen bir savaş sonunda bağlaşıklarına öncülüğünü benimsetmiş toplumun taşıyıcı, itici ve önder gücü olduğunu kanıtlamıştı.

DAC'nin kurulmasıyla, Alman halkının uzun ve karmaşık tarihinde, işçi sınıfının emekçi köylülük ve diğer emekçilerle bağlaşıklık içinde erke sahip olduğu ve sosyalist toplumu kurmaya başladığı ilk devlet ortaya çıkmış oldu. DAC'nin kurulması ve gelişmesi, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ile 1917 yılında başlayan kapitalizmden sosyalizme dünya ölçüsünde geçişin genel yasallıklarını izlemiştir. Sosyalist bir Alman devletinin kurulması, Sovyetler Birliği'nin büyük kurtarıcı eylemi ve desteği, sosyalist dünya sisteminin oluşması, halkın işçi sınıfı ve onun Marksist-Leninist partisi tarafından yönetilmiş olması sayesinde mümkün oldu. DAC'nin kurulması aynı zamanda, Almanya'nın emperyalizm tarafından bölünmesine karşı verilmiş bir cevaptı.

DAC, Alman halkının tarihinde belirleyici bir dönüm noktasını simgeliyor. İşçi-köylü bağlaşıklığına dayanan bu devlet, Alman halkının en iyi evlatlarının toplumsal ilerleme için yüzyıllar boyu yürüttüğü çetin savaşın bir ürünü ve simgesidir.

DAC, herşeyden önce işçi sınıfının devrimci partisinin öncülüğünde büyük kurbanlar vererek kapitalist sömürüye, emperyalist işgal politikasına karşı, barış, demokrasi ve sosyalizm için yürütmüş olduğu savaşın bir ürünüdür. DAC, Karl Marks ve Friedrich Engels'in, August Bebel ve Wilhem Liebknecht'in Karl Liebknecht ve Rosa Luksemburg'un ve Ernst Thelmann'ın uğrunda yaşamları boyu savaştıkları hedef ve amaçların gerçekleşmesidir. DAC, Alman ve uluslararası işçi sınıfının seçkin önderlerinin tüm vasiyetini korumuş ve yerine getirmiştir.

Böylece 1945'de faşizmin yıkılmasından sonra, işçi sınıfının öncülüğünde antifaşist, demokratik dönüşümleri gerçekleştirecek güçlerin toparlanması ile başlayan antifaşist demokratik dönüşümler süreci, proletarya diktatörlüğüne geçişle tamamlandı ve sosyalizm kuruculuğunun yolu açıldı.

Ekonominin yeniden yapılandırılmasındaki en büyük sorun, sanayideki büyük oransızlıklardı. Bu, Almanya'nın bölünmesiyle daha da ciddi bir sorun olmuştu. Özellikle de metalurji sanayinde hammadde gereksinimi yüksekti. Birinci 5 Yıllık Plan, bu alandaki oransızlıkların aşılmasına yardımcı olmuştur. 1951-55 arasında sanayi üretimi iki katına çıkarılmış, kimya sanayii geliştirilmiş, hammadde gereksinimleri karşılanmaya başlanmıştır. Bu dönemde DAC, Ekonomik Yardımlaşma Konseyi üyesi oldu (1950) ve 1955 yılının Eylül ayında Sovyetler Birliği ile Dostluk Antlaşmasını imzaladı.

DAC'deki ilk tarım üretim kooperatifleri 1952 yılında oluşmaya başladı. Böylelikle, bireysel tarım üretiminden sosyalist büyük üretime geçişin yolu açıldı. Kırdaki sömürüye son vermek toplumun gıda gereksinimini daha iyi karşılamak ve kırsal kentten geriliğine son vermek için başlatılan kooperatifleşme hareketini işçi sınıfı ve devlet de destekledi. Kooperatifler ağının kurulmasında önemli bir özendirici etmen, Makine-Traktör istasyonlarının kurulmasıdır. DAC'deki kooperatifleşme hareketi, 1960'da tamamlandı. Böylece, işçi sınıfının sosyalizmdeki başlıca bağlaştığı, kooperatif köylülük ortaya çıkmış oldu.

DAC'de sosyalizmin temellerinin atılmasında, zanaatçılar için üretim kooperatiflerinin oluşturulması önemli bir rol oynamıştır. Esnaf ve zanaatçılar, devlet ile sözleşmeler imzaladılar. Devlet, küçük işletme sahiplerinin üretim birimlerine ortak oldu. ASBP ve Ulusal Cephe partileri tarafından birlikte geliştirilen bu değişik biçimler aracılığıyla esnaf ve zanaatçıların yeni toplumun kurulmasına katılması sağlanmıştır.

Toplumda yeni tipten aydınların yaratılmasına, 1949'da

üniversite ve yüksek okullarda kurulan "İşçi Üniversite-ri"nin özel bir katkısı vardır. Bu eğitim kurumları 1960 yılına dek 30 bin genç işçi ve köylüye yüksek öğrenim görme olanağını sağlamıştır.

Bu temeller üzerinde halkın yaşam düzeyi iyileşmeye başladı, 1950-1955 arasında emekçilerin gerçek gelirleri iki kat arttı. Sanayi, ulaşım ve haberleşme alanında haftalık çalışma süresi 45 saate indirildi, ücretler aynı kaldı.

DAC'nin bundan sonraki gelişmesinde, emperyalizmin tüm yıkıcı faaliyetlerine rağmen, işçi-köylü iktidarı pekiştirildi, özel kapitalist sektörün adım adım geriletilmesiyle sosyalist sektör daha da güçlendirildi, tarımda kollektifleşme hareketi tamamlanarak 1960'lı yılların başında sosyalizmin temelleri atılmış oldu. Böylece sosyalist üretim ilişkileri Alman topraklarında da kesin bir zafere ulaştı. DAC, 60 'lı yıllarda sosyalizm kuruculuğunu sürdürdü ve 70 'li yılların başında günümüze kadar devam eden süreç içinde gelişmiş sosyalist toplum kuruculuğuna başarıyla geçildi. Bugün, DAC işçi sınıfının ve onun Marksist-Leninist partisi önderliğindeki bir toplumun 35 yıl gibi kısa bir zaman diliminde neleri gerçekleştirmeye muktedir olduğunun canlı bir örneğidir. Bu örnek, Türkiye gibi ülkelerin halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımı için bu çekim merkezi, esin kaynağıdır.

DAC'ne karşı yürütülen soğuk savaş

DAC kurulduğu günden bu yana soğuk savaştan en çok etkilenen ülke olmuştur. İlerigelen emperyalist politikacılara göre, sosyalizmin geriletilmesi DAC'nin ortadan kaldırılmasıyla başlayacaktı. Batı Berlin NATO'nun köprübaşı durumuna getirildi. Sosyalist ülkelere düşmanca eylemler Batı Berlin'de hazırlandı ve oradan yönetildi. Gericici politikacılar, DAC'nin Batı Almanya'ya olan ekonomik bağımlılığını, ikiye bölünmüş halkın akrabalık, kişisel ve dinsel bağlarını kötüye kullandılar. DAC ile Batı Berlin arasındaki sınırın açık olması bu gericici çevrelerin işini kolaylaştırıyordu. DAC'ne karşı soğuk savaş, ambargo, para oyunları, uzmanları ayartıp Batıya çekme, ajan sokup terör ve sabotaj uygulama yöntemleriyle yürütülüyordu. DAC'ne yönelik antikomünist basın-yayın aracılığıyla, halk sosyalist devlet yönetimine karşı kışkırtılmaya çalışılıyordu.

FAC hükümeti, burjuva partileri ve SPD yöneticileri DAC'ni "gayrı meşru" olarak karalamaya kalkıştılar. Tüm Almanları ve Almanya'yı sadece kendisinin temsil ettiği gibi haksız bir iddia ve talepten hareket eden FAC hükümeti, DAC ile her

türlü görüŖmeyi reddetti. Bununla da yetinmeyip, çeŖitli Ŗantaj yollarıyla diğerk ölkelerin de DAC ile diplomatik iliŖkiler kurmasını engelledi.

1953 yılı baŖında ABD yönetimi, "sosyalizmi geri tep-tirme" ve "atom bombası kullanma" doktrinlerini resmi dev-let politikası olarak açıkladı. Bu politikaya göre, dışardan ya-pılacak askersel baskıya paralel olarak, sosyalist ölkelerdeki karşı devrimci güçler harekete geçirilerek, halk iktidarları yı-kılacaktı. Soğuk savaŖın ABD yönetimi tarafından Ŗiddet-lendirilmesi, FAC'indeki gerici güçleri hareketlendirdi. Bu gerici güçler, DAC'indeki iŖçi-köylü iktidarını yıkmak için yaptıkları çalıŖmalara hız verdiler.

Emperyalizmin yürüttüğü soğuk savaŖ DAC'ne büyük za-rarlar verdi ve sosyalizm kuruculuğunun önüne çeŖitli engel-ler çıkardı. Fakat emperyalizm, tüm çabalarına rağmen, DAC'-nin gelişmesini ve sosyalizmin kurulmasını engelleyemedi.

Saldırgan NATO'ya karşı VarŖova AntlaŖması'nın doğması

1955 yılı, sosyalizm ve emperyalizm arasındaki iliŖkilerde belirleyici bir yıl oldu. Avrupa'da sosyalizm, halk demokra-sisi ölkelerinde ve DAC'nde artık sağlam temellere dayanmıŖtı. Böylece, İkinci Dünya SavaŖının sonucunda Avrupa'da ortaya çıkan politik durum pekiŖmiŖti. İkili anlaŖmalar sistemiyle birbiriyle bağlanmış olan Avrupa'daki sosyalist devletler topluluğu, dünya sosyalist sisteminin çekirdeğini oluşturu-yordu. Sosyalizmin uluslararası alanda ağırlığı artmış, dünya politikasının hiçbir sorunu sosyalizmin katkısı olmadan, çözümlenemez olmuŖtu.

Dünyada güçler oranının sosyalizm ve ulusal kurtuluŖ güçleri lehine değıŖmesi karşısında emperyalizm, soğuk sa-vaŖı var gücüyle hızlandırdı. Bu sürecin önemli bir dönüm nok-tasını Paris AnlaŖmaları sonucu FAC'nin 1955 yılında NATO'-ya alınması oluşturdu. FAC'nin NATO'ya alınması ve 500 bin kişilik bir ordu bulundurmasına izin verilmesi, Potsdam Ant-laŖması'nın çiğnemesi ve FAC'nin yeniden militaristleŖtirilmesi demekti. Böylece Avrupa'da savaŖ tehlikesi gittikçe artmaktay-dı. Çünkü FAC'nin NATO'ya katılmasıyla, bu emperyalist saldırgan blokun sınırları sosyalist dünya sisteminin Batı sınır-larına dayanmış oluyordu. Özellikle DAC, saldırgan emperya-list politikanın odak noktasını oluşturmaktaydı. En baŖta FAC emperyalist güçleri, NATO'ya dayanarak DAC'ni silahlı bir çatıŖma sonucunda ilhak ederek "yutmak" amaçlarını gizle-miyorlardı. İki sistemin keŖiŖtiği noktada yer alan DAC'nin

ve sosyalist sistemin güvenliği açık bir saldırı ile karşı karşıyaydı. FAC'nin emperyalizmin DAC'ne ve sosyalist ülkelere karşı NATO içinde askersel bir sıçrama tahtasına dönüşmüş olması, sosyalist ülkelerin kesin ve kararlı önlemler almalarını zorunlu kılıyordu. Avrupa'da barışı korumak ve güvenliği sağlamak, en temel ve en güncel sorun olmuştur.

Bu tehlikeli gelişmeler karşısında sekiz sosyalist Avrupa ülkesinin temsilcileri 11-14 Mayıs 1955 tarihlerinde Varşova'da, Avrupa'da barışın ve güvenliğin sağlanması için bir araya geldiler ve savaş tehlikesine karşı gerekli önlemlerin alınmasını kararlaştırdılar. 14 Mayıs 1955'de "Varşova Pak-tı Antlaşması" olarak bilinen "Dostluk, İşbirliği ve Karşılıklı Yardım Anlaşması" imzalandı. Bu anlaşmanın çekirdeğini dördüncü maddede yer alan karşılıklı yardım ilkesi oluştuyordu. Buna göre, Avrupa'da anlaşmayı imzalamış ülkelerin birine ya da birkaçına saldırı olması durumunda, diğer üyeler bireysel ya da kolektif olarak, askersel yardım da içinde olmak üzere, derhal yardıma bulunacaklardı. Böylece sosyalist ülkeler, emperyalist bir saldırıya karşı derhal ve keskin bir karşılık vereceklerini açıklamış oluyorlardı. Görüldüğü gibi Varşova Antlaşması, amaç ve içerik olarak bir savunma anlaşmasıdır ve Avrupa'da barışı ve güvenliğini korumaya yöneliktir. Varşova Antlaşmasının bu karakterini, anlaşmada yer alan özel bir madde de açık olarak ifade etmektedir. Bu maddeye göre, anlaşmayı imzalayan ülkeler, tüm Avrupa'yı kapsayan bir güvenlik anlaşmasının imzalanması halinde Varşova Antlaşmasını feshetmekle yükümlüdürler.

Varşova Antlaşmasının imzalanmasıyla, savaşla oynamak isteyen saldırgan emperyalist güçler gemlenerek geriletildi ve barış korundu. İçinde ana gücü Sovyetler Birliği'nin oluşturduğu bu anlaşmayla DAC, tüm emperyalist saldırı planlarına karşı etkin bir şekilde korunma ve sosyalizmin ve barışın savunulmasına ortak ve etkin bir katkıda bulunma olanağını sağladı.

DAC sınırlarının güvence altına alınması

1950'li yılların sonunda sosyalist gelişme yolunu seçen ülkelerin çoğunluğunda, kapitalizmden sosyalizme geçiş döneminin önemli sorunları çözüldü. Küba devrimi başarıya ulaştı. Ulusal kurtuluş hareketleri bu dönem içinde büyük bir gelişme gösterdi. SSCB ve diğer sosyalist ülkelerle birlikte DAC'de ulusal kurtuluş hareketlerini destekledi. Yeni ulusal devletler ortaya çıktı. Fakat emperyalizm konumlarını gönüllü olarak terketmek niyetinde değildi. Bazen sopa

gücüne, bazen de havuca dayanarak yeni sömürgecilik yöntemleri aracılığıyla yitirdiği konumları yeniden kazanma yollarını deniyordu. ABD'nin en önemli müttefiki durumuna gelmiş olan Batı Almanya egemen güçleri, bu dönemde her zamankinden daha saldırgan olarak ön plana çıktılar. Bu güçler, DAC'ni ilhak etme ve emperyalist iktidar alanını doğuya doğru genişletme amacından vazgeçmemişti. NATO içinde gittikçe artan ağırlıklarına ve ekonomik güçlerine dayanarak, bu amaçlarını kısa zamanda gerçekleştirme hazırlığına giriştiler. Bu nedenle FAC, SSCB'nin DAC'nin sorunlara barışçı bir çözüm bulunması için yaptıkları görüşme tekliflerini reddetti. Ayrıca, CDU ve CSU'nun yetkili politikacıları, Federal Almanya ordusunu atom silahlarıyla donatma girişimlerinde bulundular. Bunlara paralel olarak, DAC'ni uluslararası alanda yalıtılma eylemleri de yürütüldü. FAC hükümeti, DAC ile diplomatik ilişki kurdu diye 1957'de Yugoslavya ile, 1960'ta da Küba ile ilişkilerini kesti. Bu politika FAC ile ekonomik ve ticaret ilişkisi olan birçok ülkeyi DAC ile ilişki kurmaktan vazgeçirme amacını taşıyordu. Sağ sosyal demokrat yöneticiler de hükümetin bu tehlikeli iç ve dış politikasını desteklediler.

DAC'ndeki işçi köylü iktidarını yıkmak amacıyla Batı Alman tekelleri ve hükümeti, DAC ile yapılmış tüm ticaret anlaşmalarını tek yanlı olarak bozdular. Bunun yanı sıra DAC'ni içten çökertme amacının açıkça ilan edilmesinden sonra, DAC vatandaşlarını kandırarak Batı Almanya'ya çekme ve DAC'nde işgücü eksikliği yaratma eylemleri de hızlandırıldı. Tüm bunlar DAC'ne karşı bir silahlı saldırı hazırlığıyla sıkı sıkıya bağlıydı. Federal Almanya ordusu, 1960 ve 1961'de DAC'ne ve diğer sosyalist ülkelere karşı yürütülecek sınırlı bir yıldırım savaşının çeşitli varyasyonlarının manevrasını yaptı. Batı Almanya gerici güçlerinin kurduğu "Almanya'nın tekrar birleşme sorunları için danışma konseyi", Temmuz 1961'de Bonn'da tarihi henüz belirlenmeyen "x günü" için geniş kapsamlı bir planı sundu. Bu plan, DAC'ni ilhak etmeyi, halkın malı olan banka ve işletmeleri Batı Almanya tekelleri arasında paylaştırmayı, tarımsal üretim kooperatiflerini dağıtıp topraklarını ve mallarını eski büyük toprak sahiplerine geri vermeyi öngörüyordu. Temmuz ayının ikinci yarısında Batı Almanya dış işleri bakanı ABD'ne giderek görüşmelerde bulundu ve hemen bunun ardından, Ağustos başında Batı Avrupa'daki NATO birlikleri alarma geçirildi.

Sosyalist ülkeler barışı tehlikeye sokan bu gelişmeler karşısında eli-kolu bağlı kalamazdı. Tarihin deneyleri, saldırgana

daha saldırıya geçmeden dur demek zorunluluğunu öğretmişti. Bu nedenle Varşova Antlaşmasında birleşmiş sosyalist ülke orduları savunmaya hazır durumlarını pekiştirdiler.

DAC, sosyalizm kuruculuğuna olumsuz etki etmesine rağmen, yıllarca Batı Berlin'e olan sınırlarını açık tutmuştu. Bundan amacı, bir barış anlaşmasının yapılması, FAC ve Batı Berlin'le normal ilişkiler kurulması için anlaşmaya varılmasını güçleştirmemektir. DAC'nin, tüm Almanya halkının çıkarına olan bu politikası ne Batı Almanya hükümetinde ne de Batı Berlin Senatosu'nda olumlu bir yankı bulmadı. Tam tersine, sürekli bir soğuk savaş politikasıyla cevaplandırıldı. 1961 yazında gerginlikler öyle bir noktaya gelmişti ki, barışın garanti edilmesi ve sosyalizmin korunması için köklü önlemlerin alınması ertelenemez duruma geldi. Batı Berlin'e olan sınırların güvence altına alınması için, DAC'nin Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerle görüşerek kararlaştırdığı önlemler, 13 Ağustos 1961 günü seri, itinalı ve emperyalizmin gizli örgütlerini tamamen şaşkınlığa uğratarak uygulamaya konuldu. Batı Berlin'e olan sınırlar ve savaş kışkırtıcılığının ocağı durumuna gelen Batı Berlin kontrol altına alındı. 13 Ağustos 1961'de alınan güvenlik önlemleri, Varşova Antlaşması ülkelerinin ortak bir eylemiydi. Bu eylem, FAC ve diğer NATO ülkelerindeki saldırgan emperyalist güçleri dizginledi ve Avrupa'da barışı korudu. Alman emperyalizminin yıkıcı etkileri sınırlandı ve intikamcı politikası yenilgiye uğratıldı. Ayrıca, DAC'nin diğer sosyalist ülkelerle sıkı sıkıya bağlılığını ve egemen devlet olarak dokunulmazlığını kanıtladı.

DAC'nin uluslararası alanda dünya çapında tanınması

Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerle ittifakı, 1950'de "Karşılıklı Ekonomik Yardımlaşma Konseyi (RGW) ne, 1955'de Varşova Antlaşması'na katılması ve uluslararası sosyalist ilişkilerin kurulmasında aktif çalışması, DAC'ne uluslararası alanda destek sağladı. DAC, 1963'de Moskova'da yapılan, nükleer silah denemelerinin yasaklanmasıyla ilgili, anlaşmayı ilk imzalayan devletler arasında yer aldı. Böylece, emperyalist güçler, uluslararası politikanın önemli bir bölümünde, ilk defa DAC'nin eşit haklı konumunu tanımak zorunda kaldı. DAC'nin sosyalist devletler topluluğu ile sıkı sıkıya bağlanması, Batı Almanya emperyalist güçlerinin, ilhak planlarını bozdu. Tutarlı antiemperyalist politikası, sosyalizm kuruculuğundaki başarıları ve ulusal kurtuluş savaşı veren halk-

larla dayanışması, DAC'nin birçok ülkede saygınlığını artırdı. Birçok ülke ile sıkı ekonomik ilişkiler kuruldu.

DAC, Batı Almanya ile normal ilişkiler kurulması için 1960'lı yıllarda da birçok girişimlerde bulundu. Bu konuda yaptığı tüm teklifler FAC tarafından reddedildi. FAC ve DAC 'ndeki yirmi yıla yakın birbirine zıt toplumsal gelişme süreci, ulusal sorun konusunda tarihsel bir karar verme noktasına gelindiğini 60'lı yıllar iyice gün ışığına çıkardı. Artık sosyalist DAC ile emperyalist FAC'nin birleşmesi düşünülemezdi. FAC'nin saldırgan ve intikamcı politikasından vazgeçmemesi, DAC'nin 1957'den beri teklif ettiği, iki Alman devletinin bir konfederasyonda birleştirilmesi yolunu da kapatmıştı. Bundan sonra, DAC ile FAC arasında sadece barış içinde yanyana yaşama ilkesine ve devletler hukukuna göre ilişki kurulması mümkündü.

DAC, değişen koşulları gözönüne alarak, Eylül 1967'de FAC'ne, normal diplomatik ilişkiler kurulması için bir anlaşma tasarısı sundu. FAC bunu kabul etmedi. Fakat FAC'nin bu tavrı ve emperyalizmin DAC'ne uyguladığı diplomatik abluka, artık kapitalist ülkelerde de eleştirilmeye başlanmıştı. DAC'nin resmen tanınması için dünya ölçüsünde bir hareket oluştu. Kapitalist ülkelerdeki komünist ve işçi partileri bu hareketin başını çekti ve taşıyıcısı oldu.

Birçok kapitalist ve gelişmekte olan ülkede, DAC'nin resmen tanınması, sınırlarına saygı gösterilmesi ve Birleşmiş Milletler Örgütü'nde eşit haklı çalışma olanağının verilmesi için çalışan, DAC ile dostluk dernekleri oluştu. Sosyal demokrat ve burjuva partilerinde gerçekçi düşünen güçler de giderek, FAC'nin politikasının soğuk savaşın bir aracı olduğunu ve uluslararası yumuşamaya engel olduğunu gördüler.

FAC'nde 1969 yılı sonunda kurulan koalisyon (SPD-FDP) hükümeti, güçler oranının sosyalizmden yana değişmesi ve FAC'nin dış politikasının iflas etmesi karşısında, savunulmaz durumdaki bazı dış politik konumlarından vazgeçmek zorunda kaldı. Yeni hükümet ilk defa iki Alman devletinin varlığından söz etti. Aynı anda kapitalist devletlerin ileri gelen politikacıları, Avrupa'nın güvenliği ile ilgili sorunları görüşmeye hazır olduklarını dolaylı yollardan belirttiler. Nisan 1970'den itibaren, SSCB, ABD, İngiltere ve Fransa arasında, Batı Berlin'i ilgilendiren sorunların çözülmesi için görüşmeler başladı. FAC, 1970'de Sovyetler Birliği ve Polonya ile anlaşma imzaladı. FAC hükümeti ilk defa bu anlaşmalarda, devletler hukuk açısından bağlayıcı olarak, Avrupa'daki tüm devletlerin toprak bütünlüğünü ve (DAC'nin ve Polonya Halk Cumhuriyeti'nin FAC ile sınırları da dahil) sınırların dokunul-

mazlığını kabul etti.

Sovyetler Birliği, ABD, İngiltere ve Fransa, Eylül 1971'de Batı Berlin'le ilgili Dörtlü Antlaşmayı imzaladılar. Anlaşmayı imzalayan bu devletler, anlaşmazlık konularını yalnız barışçı yoldan çözmeyi yükümlendiler. Batılı güçler Batı Berlin'in FAC'nin bir parçası olmadığını ve onun tarafından yönetilemeyeceğini onayladılar ve ilk kez egemen bir devlet olarak DAC'nin varlığını kabul ettiler. FAC'ndeki yumuşama düşmanı güçlerin tüm direnişlerine rağmen, 1972'de iki Alman devleti arasındaki ilişkileri düzenleyen temel anlaşma yapıldı.

Avrupa'daki olumlu politik gelişmeler, DAC'nin dünya ölçüsünde egemen bir devlet olarak resmen tanınmasıyla doğrudan bağımlıydı.

DAC 1972'de UNESCO'ya, 1973'de Birleşmiş Milletler Örgütü'ne üye oldu. Ve yine 1973'de Helsinki'de toplanan, Avrupa'da Güvenlik ve İşbirliği Konferansı'na katıldı.

Kuruluşunun birinci yılında yalnızca onbir sosyalist ülkeyle diplomatik ilişkileri olan DAC, 1975'de ABD, İngiltere ve Fransa da içinde 119 ülke tarafından resmen tanınmış ve bu ülkelerle diplomatik ilişkiler kurmuş bulunuyordu.

Sosyalist ülkeler topluluğunun ve tüm antiemperyalist güçlerin, DAC'nin egemen bir devlet olarak resmen tanınması için yirmi yıldır yürüttükleri ardıcıl savaşıma başarıya ulaşmıştı. 1 Ağustos 1975'de DAC'nin de içinde bulunduğu 33 Avrupa devletinin, ABD ve Kanada'nın en yüksek düzeydeki temsilcileri Avrupa'da Güvenlik ve İşbirliği Konferansı Sonuç Belgesini imzaladılar. Belgeyi DAC adına Almanya Sosyalist Birlik Partisi MK Genel Sekreteri ve Devlet Konseyi Başkanı Erich Honecker imzaladı.

Bu belgede, devletler hukuku ve değişik toplum düzenindeki ülkelerin barış içinde yanyana yaşaması ilkesine uygun olarak, belgeyi imzalayan ülkeler arasındaki ilişkilerin kural ve ilkeleri saptanmıştı. Helsinki Sonuç Belgesi ayrıca, egemenlikte eşitlik, sınırların dokunulmazlığı, diğer ülkelerin iç işlerine karışmama ilkelerini de içeriyordu. En önemlisi, zor kullanma tehdidinde bulunmaktan ya da bizzat zor kullanmaktan vazgeçilmesinin kabul edilmesi idi.

Helsinki Konferansı'nın olumlu sonuçları, barış ve uluslararası yumuşama için yürütülen savaşıma yeni perspektifler getirdi.

barışın aktif savunucusu

DAC, kurulduğu günden bu yana dünya barışının aktif bir savunucusu olmuştur. İki büyük dünya savaşının Alman toprakları üzerinden çıkmış olması, ilk Alman işçi-köylü devletinin bu alanda da elinden gelen her çabayı göstermesi için, işçi sınıfının bağımsız dış politikası olan barış içinde yanyana yaşama politikasını yaşama geçirmede en önde yürümesi için temel olmuştur. DAC'nin anayasasının 6. maddesinde aynen şunlar yazılıdır:

"1- DAC, halkının çıkarları ve uluslararası yükümlüklerine bağlı kalarak toprakları üzerinde Alman militarizminin ve nazizmin kökünü kazımıştır. Sosyalizme, barışa, halklararası dostluğa ve güvenliğe hizmet eden bir dış politika izler.

2- DAC, sonsuza dek sarsılmaz bir biçimde SSCB'nin bağlaşığıdır. Onunla sıkı ve kardeşçe bağlar, DAC halkına sosyalizm ve barış yolunda daha da ilerleme olanağı veriyor.

DAC, sosyalist devletler topluluğunun ayrılmaz bir parçasıdır. Sosyalist enternasyonalizm ilkelerine bağlı olarak o, bu topluluğun güçlendirilmesine katkıda bulunur, tüm sosyalist topluluk devletleriyle dostluğu, çok yanlı işbirliğini ve karşılıklı yardımlaşmayı uygular ve geliştirir.

3-DAC, emperyalizme ve onun sömürge rejimlerine karşı, ulusal özgürlük ve bağımsızlık için savaşım veren devlet ve halkları toplumsal ilerleme savaşımalarında destekler. DAC, farklı toplumsal sistemlere sahip ülkelerin barış içinde yanyana yaşaması ilkelerinin yaşama geçmesinden yanadır ve tüm devletlerle eşitlik ve karşılıklı saygı temelinde işbirliği yapar.

4- DAC, Avrupa'da güvenlik ve işbirliğinden, dünyada istikrarlı bir barıştan ve genel silahsızlanmadan yanadır".

Bugün DAC'nin 35. kuruluş yıldönümünü "sosyalizm ne kadar güçlü olursa, barış da o kadar güvenlik altındadır"

belgisiyle kutlayan DAC halkının eşsiz kazanımlarına öncülük eden ASBP'nin 10. Kongre raporunda şunlar yazılıdır:

"Sosyalizm ve barışın özü birdir. Bizde silahlanmadan para kazanan hiç kimse yoktur. Bizde yabancı topraklardan ve hammadde kaynaklarından zenginleşmek, öteki halkların egemenlik haklarını çiğnemek isteyen hiç kimse yoktur. Sosyalist kuruculuk, insanların çalışkan ve yaratıcı emeklerinin ürünüdür ve meyvelerini daha iyi sunabilmek için barışa gereksinimi vardır".

Sosyalist ülkelerin barış politikasının temelini gösteren bu sözler, nükleer bir savaş tehlikesinin insanlığın kapısına dayandığı günümüz koşullarında daha da önem taşıyor. ABD emperyalizminin ve NATO başlarının askersel üstünlük peşinde koştukları, dünya üzerindeki gelişmeyi kendi istekleri çerçevesinde biçimlendirmek için Lübnan'da, Grenada'da bir kez daha kanıtlandığı gibi silahlı işgal da içinde her yönetime başvurmaya kalkıştıkları, silahlanma çılgınlığını uzaya taşımaya başladıkları koşullarda, ne yazık ki hâlâ savaş tehlikesinin sorumluluğunu emperyalizm ile sosyalizm arasında "eşit" paylaştırmaya kalkışanların sayısı az değildir. 35 yıl gibi insan ömrünün çok kısa bir zaman diliminde DAC nasıl bu duruma gelebildi? Bu sorunun yanıtı, barışın sağladığı olanaklarla sınıksız bağlıdır. Bu, SSCB için de, öteki sosyalist ülkeler için de geçerlidir.

Hitler faşizmine ve Japon militarizmine karşı tarihsel utkunun 40. yıldönümü yaklaşırken, dünya üzerinde barışın korunabilmiş olmasının temel etkeni, sosyalist ülkelerin varlığı ve barış yolundaki ardıcıl çabalarıdır. Burada, onların Leninci barış politikasının önemli bir rolü vardır. Ama insanlığın 40 yıldır bir dünya savaşından yakasını kurtarabilmiş olmasının en önemli önkoşulu, SSCB'nin ve sosyalist ülkelerin askersel dengeyi kurmalıdır. Ve sosyalist ülkeler, "komünizme karşı haçlı seferi" politikasının uygulandığı, ulusal ve sosyal kurtuluş uğruna savaşan halkların zorbalıkla ezilmesine kalkışıldığı, ilerlemeden ve barıştan yana tüm güçlere yönelik zorbalıkların arttığı koşullarda askersel dengenin bozulmasına asla izin vermeyeceklerini açıklayarak, bu açıklamalarına uygun davranarak da barışa katkıda bulunuyorlar.

Batı Avrupa'ya yeni Amerikan roketleri yerleştirilmesine başlandıktan sonra barışı korumak, emperyalist saldırganı gemlemek ve onun insanlığı yıkıma sürükleme heveslerinin önüne geçebilmek için sosyalist ülkeler önlemler almak zorunda kaldılar. DAC topraklarına operatif-taktik roketlerin yerleştirilmesi, bu önlemler kapsamındadır. Zorunlu olarak

alınan bu önlemlerin yanı sıra sosyalist ülkeler, NATO'nun Batı Avrupa'ya yerleştirdiği roketlerin sökülmesine geçilmesini, eğer bu yolda somut adımlar atılırsa alınan karşı önlemlerin kaldırılacağını açıklamışlardır. Böylesi bir adımın, eşitlik ve eşit güvenlik ilkesi temelindeki görüşmelerin de yolunu açacağını belirtmişlerdir.

Öte yandan DAC, tüm Varşova Antlaşması Örgütü üyeleriyle birlikte 5 Ocak 1983 günlü deklarasyonu imzalamıştır. Varşova Antlaşması Örgütü'nün (VAÖ) 28 Haziran 1983 günlü Moskova açıklaması olsun, Ekonomik Yardımlaşma Konseyi'nin Haziran 1984'deki doruk toplantısından sonra kabul edilen açıklamada olsun, barışın korunması, insanlığın nükleer savaşın eşiğinden kurtarılması yolunda somut ve gerçekçi bir öneriler paketi yer almaktadır. Bunlar arasında VAÖ ile NATO arasında askersel kuvvet kullanmama yükümlülüğünün ilan edildiği bir antlaşmanın yapılması, barışçı ilişkilerin kurulup sürdürülmesi, nükleer güce sahip ülkelerin Sovyetler Birliği'nin örneğini izleyerek nükleer silahı ilk kullanmama yükümlülüğünü üstlenmeleri gibi çok önemli maddeler yer alıyor. DAC'nin de vargücüyle katıldığı ve savunduğu bu öneriler, yalnızca nükleer bir çatışmanın maddi olanaklarını geriletmeyi değil, aynı zamanda bunun için gerekli olan güven ortamını yaratacak politik önlemleri de içermektedir.

DAC'nin dışişleri bakanı Oskar Fischer, ASBP MK organı "Einheit" dergisindeki (sayı 9/10, 1984) yazısında ülkesinin önem verdiği ve sosyalist ülkelerin çeşitli platformlarda ortaya attıkları önerileri şöyle sıralıyor:

"Sovyetler Birliği'nin örneğini izleyerek, nükleer güçlerin nükleer silahları ilk kullanmama yükümlülüğünü devletler hukuku bakımından bağlayıcı bir şekilde üstlenmeleri.

VAÖ ile NATO arasında kuvvet kullanmama antlaşmasının imzalanması,

Avrupa'nın çeşitli yörelerinde ve bölgelerinde atomsuz bölgelerin oluşturulması.

Avrupa'nın kimyasal silahlardan arındırılması.

Askersel bütçelerin dondurulması ve azaltılması.

Helsinki Sonuç Belgesi'nde yer alan güven getirici önlemlerin devletlerin askersel faaliyetlerini azaltmak ve bir şaşırtma anı tehlikesini yok etmek için genişletilmesi."

Bu temelde DAC, barışın korunması, gerginliğin azaltılması için yapılan tüm önerilere açık olduğunu İsveç'in Orta Avrupa'da atomsuz bir bölge oluşturulması önerisine tüm topraklarını açmayı kabul ederek kanıtlamıştır. DAC, Hindistan, Tanzanya, Meksika, Yunanistan, Arjantin ve İsveç

devlet ve hükümet başkanlarının barışın savunulması yolundaki ortak çağrısına koşulsuz destek vermiştir.

Öte yandan DAC, Birleşmiş Milletler'de dünya barışının pekiştirilmesi, tüm devletler arasındaki işbirliğinin gelişmesi yolunda yapıcı girişimlerde bulunuyor.

18 Eylül 1973'de BM'e girmesinden bu yana DAC, sosyalist ülkelerle, genç devletlerle birlikte BM'in etkinliğinin ve saygınlığının artırılması için çalışmıştır. Bir dizi barış önerisinin bu örgütün kararları arasında yer almasında önemli bir rol oynamış, sayısız silahsızlanma girişiminde bulunmuştur. Bunlar arasında nükleer silahı ilk kullanmama yükümlülüğünün üstlenilmesi, nötron silahının yasaklanması, saldırgan nükleer doktrinlerin mahkum edilmesi, kimyasal silahların yasaklanması, tüm devletlerin önkoşulsuz ve eşitlik temelinde silahsızlanma görüşmelerini yürütme yükümlülüğünü üstlenmeleri yer alıyor.

DAC, BM platformunda Ortadoğu sorununun çözümlenmesi için de yapıcı girişimlerde bulunuyor. Güney Afrika'daki ırkçılığı ve ırk ayrımını 20. yüzyılın en büyük yarası olarak lanetleniyor. BM Genel Sekreteri Perez de Cuellar, birçok demecinde DAC'nin barışçı politikasına ve BM'deki yapıcı girişimlerine yüksek değer biçmiştir.

Öte yandan DAC, birçok uluslararası konferans ve toplantıya evsahipliği yaparak da barış davasına katkıda bulunuyor. Böylesi toplantılar bağlamında DAC'de yapılanların en önemlileri, 1975'deki Uluslararası Kadınlar Yılı Dünya Kongresi, 1976'daki Avrupa Komünist ve İşçi Partileri Konferansı, 1979'daki Dünya Barış Konseyi'nin olağanüstü toplantısı, 1980'deki Bilim Adamlarının Dünya Federasyonu'nun Genel Kurulu, 1981'deki Dünya Sağlık Örgütü Avrupa Bölgesel Komitesi toplantısı ve 1983'deki "Karl Marks ve Günümüz" konulu uluslararası bilimsel konferansdır.

DAC örneğinde görüldüğü gibi, sosyalizm ile barışın özü birdir. DAC'nin de içinde yer aldığı sosyalist ülkeler topluluğu, dünya barışının korunması ve pekiştirilmesi için ardıcıl çaba gösteriyorlar. Onların barış politikası ve girişimleri, dünya üzerinde barışın korunabilmesinin ana etkeni oluyor. Sovyetler Birliği ile öteki sosyalist ülkeler, tüm ilerici, barış yanlısı güçlerle birlikte insanlığın geleceğinin güvence altına alınması için yoğun çaba sarf ederken, ABD emperyalizmi ve NATO'lu bağlaşıkları dünya üzerindeki toplumsal ilerleme sürecini durdurmak, askersel üstünlük sağlamak ve bu yolla gelişmeleri kendi istekleri yönünde biçimlendirmek için hiçbir saldırganlıktan çekinmiyorlar. Bu çabalar arasında Sovyetler Birliği'ne, sosyalist ülkelere yönelik yıkıcı

faaliyetler ile, 2. Dünya Savaşının sonuçlarını hiçe sayan intikamcı girişimler de giderek daha tehlikeli biçimler alıyor.

DAC'nin 35 yıllık tarihi, emperyalizmin bu ülkede sosyalizmi çevreden yıkmak, baskı, şantaj ve sabotaj çabalarını yoğunlaştırmak girişimlerinin boşa çıkartılması tarihidir. Batı Avrupa'ya yeni Amerikan roketlerinin yerleştirilmesiyle birlikte, FAC'de DAC'nin varlığına, egemenlik haklarına ve toprak bütünlüğüne yönelik intikamcı çıkışlarda da nitel bir sıçrama olmuştur. "Alman devletinin 1937 sınırlarına kavuşması", "Alman sorununun açık olduğu" yolundaki sözler, bugün FAC'nin başında bulunan politikacıların ağzından sık sık tekrarlanır olmuştur. Bu, Avrupa'da ve dünyada barışı açıktan tehdit eden bir gelişmedir. Çünkü intikamcı emperyalist politikacılar, 2. Dünya Savaşı sonrası sınırları tartışma konusu yaparak, DAC'in sosyalist Polonya'nın ve SSCB'nin toprak bütünlüğüne saldırıyorlar. ASBP MK Genel Sekreteri ve DAC Devlet Konseyi Başkanı Erich Honecker, bu gelişmelere işaret ettiği 18 Ağustos 1984 günlü demecinde şöyle diyordu: "35 yıl önce DAC'nin kurulması ve onun SSCB ile sınıksız bağlı ve sosyalist devletler topluluğunun kopmaz bir halkası olarak başarılı gelişmesi, intikamcılığa karşı belirleyici tarihsel bir utkudur". FAC'de aşırı sağ çevrelerden başka hiç kimsenin durumu gerginleştirmede çıkarı bulunmadığına işaret eden Honecker, iki ülke arasında imzalanan antlaşmaların ruhuna sadık kalınması gerektiğini vurgulamış, DAC'nin FAC ile ilişkilerin bu antlaşmalar temelinde sürdürülmesi ve geliştirilmesinden yana olduğunu belirtmişti.

Bugün DAC, "sosyalizm ne kadar güçlüyse, barış da o kadar güvenlik altındadır" belgisiyle gelişip güçleniyor. İlk Alman işçi-köylü devletinde sosyalizmin başarıları, istikrarlı gelişme, emekçilerin kazanımlarının ilerletilmesi, bilimsel teknik devrimin bulgularının üretime uygulanması, DAC'nin dünya barışının aktif savunulmasındaki katkısını sürekli artırıyor. Ve DAC, kuruluşunun 35.yılı çağrısında belirttiği gibi, dünya barışı açısından bir dayanak, bir umut kaynağı oluyor.

her şey halkın esenliği için

Demokratik Alman Cumhuriyeti 1984 yılında önüne çok büyük bir hedef koydu: Cumhuriyet'in 35. kuruluş yılını DAC tarihinin en başarılı yılı yapmak. Çok zor, ama zor olduğu kadar da onurlu bir görevdi bu. Temmuz ayında Devlet İstatistik Enstitüsü (Merkezi) 1984 yılında ilk altı ayındaki ekonomik gelişme üzerine açıkladığı rapor, bu zor görevin üstesinden gelineceğini gösteriyordu. İşçiler, kooperatifçi köylüler, aydınlar canla başla partinin, gençlik örgütünün ve sendikalarının saflarında önlerine koydukları hedefleri en iyi şekilde gerçekleştirmeye koyuldular.

DAC Milli Marşı'nda şöyle iki mısra vardır: "Yıkıntılar arasında dirilerek ve geleceğe yönelerek..." Bu mısralar boşuna söylenmemiştir. Hitler faşizminin yol açtığı 2. Dünya Savaşı bugün DAC'nin bulunduğu bölgede taş üzerinde taş bırakmamıştı. Savaş sonrası ekonomik ve toplumsal yapı tam bir kaos içindeydi. Halk, açlık ve salgın hastalık tehdidi altındaydı. Yıllarca sürdürülen savaş hazırlığı ve 6 yıl süren savaş sivil endüstriyi alabildiğine ufaltmıştı. Sovyet Mareşali G.K.Shukow anılarında Berlin'i teslim aldığında şehrin durumunu şöyle anlatıyor: "Şehirde trafik durmuştu. Metro istasyonlarının üçte birinden fazlası su altındaydı. Nazi birlikleri 225 köprüyü havaya uçurmuşlardı. Park yerleri ve tramvay telleri hemen hemen tümünden tahrip edilmişti. Şehir içindeki caddeler birer moloz yığınına dönüşmüştü..."

Berlin'de bulunan Sovyet birliklerinin önünde duran en önemli görev, yangınları söndürmek, ölü yığınlarını gömmek ve şehri mayınlardan temizlemektir. Berlin halkını açlıktan kurtarmak, bunun için de Berlin'e Sovyet birliklerinin girişinden önce kesilmiş olan yiyecek maddeleri gelmesini örgütlemek gerekiyordu"

Sovyetler Birliği, Mareşal Shukow'un anlattığı en önemli görevlerin üstesinden geldi ve Almanya'nın bir bölümünde emekçilerin geleceklerini kendi elleriyle kurmalarını sağlayacak koşulları yarattı.

Potsdam Antlaşması ile Sovyet işgal bölgesi olarak saptanan bölge, o zamanki Almanya'nın endüstride görece az gelişmiş bölgesiydi. Bugün FAC'nin bulunduğu, o zamanki Batı işgal bölgesiyle karşılaştırıldığında, oran, üçte birdi. Fakat bu endüstrinin de yarısı savaşta zarar görmüştü. Batı bölgesinin ise uğradığı zarar sadece yüzde 20'iydi. Ağır endüstri, kimya endüstrisi gibi önemli endüstri dalları Batı bölgesinde bulunuyordu.

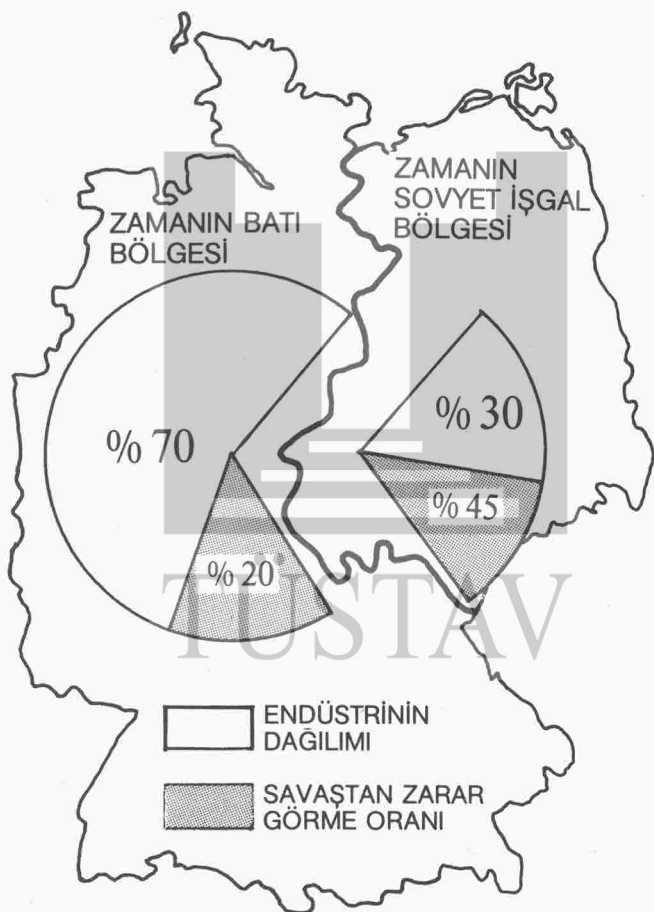
İşte böylesi zor koşullarda yeni bir toplumun kurulmasına girildi. Komünistler, Sosyal-Demokratlar, antifaşistler geleceği kurmanın zorluklarını biliyor, ama mutlu geleceği mutlaka kuracaklarına da inanıyorlardı. DAC'nin sosyalizm kuruculuğundaki başarıları tüm ilericilere paha biçilmez deney kaynağı olmaktadır. Bugün DAC'nin ulaştığı ekonomik düzey, sağladığı sosyal kazanımlar, savaş sonrası durumla karşılaştırıldığında, çok büyük başarıların göstergesidir. Aşağıda tümü Birleşmiş Milletlerin ve DAC Devlet İstatistik Enstitüsü'nün (Merkezi) verilerine dayanan ekonomik ve sosyal yaşam üzerine bazı veriler yer alıyor.

Endüstri

DAC bugün dünyanın en gelişmiş ilk 10 ülkesi arasında yer almaktadır. Bilindięi gibi ekonomi, tüm toplumsal yapının niteliğini ve gelişmesini son tahlilde belirler. Ekonomik yapı içinde ise endüstri bel kemiğini oluşturur. Bu açıdan endüstrinin, özellikle de ağır ve üretim araçları üreten endüstrinin düzeyi ve gelişmesi bir ülkenin ekonomik gelişme durumunu belirleyen faktördür.

DAC savaş sonrası beş yıl gibi kısa bir süre içinde savaş öncesi üretim düzeyine ulaşmayı başardı. Kapitalist ülkeler savaşın günümüze kadar iki büyük ekonomik kriz yaşarlarken, sosyalist ülkeler dinamik ve kesintisiz gelişmelerini sürdürmüşlerdir. DAC'nin gayrisafi endüstri üretimi 1950'den 1983'e, yani 33 yılda, 10,5 katına çıkmıştır. 1950'deki üretim 100 olarak alındığında aşağıdaki tablo oluşmaktadır.

EKONOMİK BAŞLANGIÇ KOŞULLARI 1945
(ENDÜSTRİ)

Tablo 1: DAC'nin G.S. Üretim Artışı. (1950:100)

1950-	100
1960-	294
1965-	392
1970-	535
1975-	733
1980-	931
1983-	1049

Endüstrinin Gayri Safi Milli Hasıla ve Ulusal Gelir içindeki payı yüzde 70 civarındadır. Çalışan nüfusun yüzde 50'si de bu dallarda faaliyet göstermektedir. Makina, elektronik, kimya, metalurji, tekstil en önemli bölümleri oluşturmaktadır. DAC bugün dünyanın en önemli üretim araçları ihraç eden ülkeleri arasında yer almaktadır.

Endüstrinin gelişmesi dünya üzerindeki gelişmenin yönüne paralel planlanmaktadır. Bir dönem ağırlıkta olan mekanik üretim araçları yerini elektronik üretim araçlarına bırakıyor. Mikro elektronik, üretimin tüm alanlarına giriyor. DAC bu dalda son yıllarda özellikle hızlı bir gelişme göstermiştir.

1970 yılı 100 alındığında bazı önemli endüstri üretim dalları şöyle bir gelişme göstermektedir:

	Kimya	Metalurji	Makina ve ulaşım araçları	Elektroteknik Elektronik
1970	100	100	100	100
1980	188	169	178	235
1983	210	190	204	303

Endüstride üretim ilişkilerinin gelişme düzeyine uygun kombinalar kurulmuştur. Bu kombinalar belli bir üretim dalında çok sayıda üretim biriminin birleştirilmesi ile oluşturulmakta ve planlamayı daha üst düzeyde olanaklı kılmaktadır. Bu dev üretim birimlerinin kurulması sosyalist üretim ilişkilerini bir üst düzeyde pekiştirmiştir.

DAC hemen hemen hiçbir önemli madene sahip değildir. Bu, endüstrinin gelişmesinde önemli bir zorluğu oluşturmaktadır. Sosyalist ülkeler, özellikle Sovyetler Birliği ile yakın ekonomik ilişkiler bu zorluğun hafifletilmesini sağlamıştır. Ortak dev projeler işbirliği yoluyla gerçekleştirilmektedir.

Bugün DAC dünyanın birçok ülkesinde büyük ağır sanayi üretim birimleri inşa edecek düzeydedir. Özellikle sömürge-likten kurtulmuş genç ulusal devletlerde (Angola, Mozambik, Etiyopya vb.) inşa edilen bu dev boyutlu üretim birimleri, bu devletlerin gelişmeleri için paha biçilmez bir değer taşırlar. DAC bu yolla, bu yeni ulusal devletlerin tekrar emperyalizme bağlanmalarına engel olacak ekonomik temellerin yaratılma-sında çok değerli bir rol oynamaktadır.

Tarım ve Hayvancılık

DAC'nin ekilir biçilir, ya da otlak olarak kullanılabilir alanları toplam 6 250,4 hektardır. Böylesi ufak bir alan üzerinde sosyalist ekonomi kendi halkını önemli besin maddeleri ile doyurabildiği gibi, bazı önemli tarımsal ve hayvansal ürünleri de ihraç edebilmektedir. Tarım hemen hemen tümüyle kooperatifleştirilmiştir. Tarım ve hayvancılık bilimsel, en son geliştirilmiş makinalarla yapılmakta, yılda iki ve bazen üç kez ürün alınmaktadır. Yukarıda rakam olarak verdiğimiz bu ufak alan üzerinde kullanılan makine sayısı üzerine aşağıda verilen traktör ve biçer döver sayısı belli bir gösterge olmaktadır:

Tablo 2: Tarımda kullanılan traktör ve biçerdöver sayısı:

	Traktör	Biçerdöver
1960	70 566	6 409
1970	148 865	17 911
1980	144 502	13 582
1983	153 412	15 196

1983 yılında tarım ve hayvancılıkla uğraşan 803 069 kişiden 18 554'ü yüksek okul, 49 439'u enstitü mezunu, 53 173'ü usta, 600 979'u da kalifiye köylüdür.

Aşağıda önemli tarım ürünlerinin verimliliğini 1960-1983 yılları arasındaki artışta görebiliriz:

Tablo 3: Ürünlerin hektar başına verimlilikleri (dt/ha)

	1960	1970	1980	1982	1983
Buğday	34,8	35,6	43,8	46,4	47,1
Çavdar	22,5	21,8	28,3	32,5	29,3
Arpa	32,6	30,1	41,1	41,3	43,6
Yulaf	28,1	26,6	37,5	38,9	30,5
Patates	192,4	195,7	179,7	176,3	146,2
Şeker pancarı	287,8	320,1	281,0	279,6	240,1
Karnı- bahar	172,8	243,3	240,6	258,6	240,3
Lahana	239,4	385,1	348,4	422,0	360,9

Hayvancılıkta DAC bugün kümes hayvanları ve et ihraç eden ülkeler arasındadır. Elbette bu kendi halkının ihtiyacını karşıladıktan sonra bu ihtiyaç üzerindeki üretimden yapılmaktadır. Yumurta ve süt gibi hayvansal besin ürünlerinin verimi de yıldan yıla artmaktadır.

Yıl	Tavuk başına üretilen yumurta	İnek başına sağılan süt (kg)
1949	86	1782
1960	135	2646
1970	168	3314
1983	218	3918

Sosyal yaşam

Bir insanın yaşamında en önemli amaç nedir? Topluma fayda getireceği bir işte çalışması, kendini ve ailesini barındırabilmesi, doyurup giydirebilmesi, kendini ve çocuklarının geleceğini garanti altına alması. İşte DAC'de yaşayan insanlar bu mutluluğa ulaşmışlardır. Kapitalist ülkelerde işsizlik milyonlarca insanın başına beladır. Özellikle ekonomik kriz dönemlerinde işsizler ordusu astronomik rakamlara ulaşıyor. İşsiz insanlar yoksulluğa, mutsuzluğa bunalımlara sürükleniyorlar. Bugün DAC'de genç kuşak işsizlik diye bir şey tanımıyor. Çünkü 1954 yılında son

işsize de iş bulunmuş. Yani 30 yıldır bu ülkede işsizlik diye bir şey yoktur. Antikomünist ideologlar bu gerçeği gizle-yemedikleri için işe başka bir yalanla yanaşmaya çalışı-yorlar. Sosyalist ülkelerde işsizlik olmamasının nedenini sözümona herkesin devletin gösterdiği işte çalışmaya mecbur olması gibi göstermeye çabalıyorlar. Oysa, tüm sosyalist ülkelerde olduğu gibi, DAC'de de herkes eği-tim ve öğrenim derecesine uygun ve istediği herhangi bir işte çalışmakta serbesttir. Devletin üstlendiği görev vatan-daşlarını zor yoluyla istemedikleri işlerde çalışmaya zor-lamak değil, onlara kişiliklerinin gelişmesini sağlayan işyerlerini temin etmektir. Kendini geliştirmek isteyenlere olanaklar yaratmaktır. Sosyalist plan ekonomisi değişen koşullara uygun olarak yatırımlarını ve eğitim sistemini ayarlamaktadır.

DAC'de gerçek ücretler sürekli bir artış göstermektedir. Ücretler 1950 yılından beri sürekli artış göstermiş, tüm önemli gıda maddeleri, endüstri ve tüketim maddeleri fi-yatları ve tarifeler sabit kalmış, hatta bazıları ucuzlamıştır. Böylece halkın yaşam seviyesi sürekli yükselmiştir.

Tablo:4 Temel besin maddeleri fiyatları (Mark)

Çeşit	Birim	1970	1980	1983
Patates	5kg	0,85	0,85	0,85
Buğday unu	1kg	1,32	1,32	1,32
Ekmek	1kg	0,52	0,52	0,52
Tozşeker	1kg	1,55	1,55	1,55
Kesme şeker	1kg	1,70	1,70	1,70
Domuz pir-zolası	1kg	8,00	8,00	8,00
Kemiksiz sığır eti	1kg	9,80	9,80	9,80
Süt	1l.	0,70	0,70	0,66
Tereyağı	1kg	9,60	9,60	9,60
Margarin	1kg	2,00	2,00	2,00
Yumurta	tane	0,34	0,34	0,34
Kahve	1kg	70,00	70,00	70,00
Çay	1kg	28,80	28,80	28,80

Önemli olan bir çalışanın eline ne kadar para geçtiği ya da neyin kaç lira olduğu değil, ele geçen parayla ne kadar ne alınabildiğidir. Yani gerçek ücretin düzeyidir. Aşağıdaki tabloda ortalama aylık gelirin alabileceği önemli besin maddeleri miktarı verilmektedir.

Tablo:5 Ortalama aylık ücretin alabileceği
önemli besin maddeleri

Mal çeşidi	Birim	1970	1983
Patates	kg	4441,1	6352,9
Ekmek	kg	1451,9	2076,9
Toz şeker	kg	487	696,7
Kemiksiz sığır eti	kg	77	110,2
Süt	litre	1078,5	1636,4
Tereyağı	kg	78,6	112,5
Yumurta	tane	2220,6	3176,5

Kamu hizmetleri tarifeleri ve kiralar da son derece düşük düzeydedir. Ortalama kira, ortalama aylık ücretin sadece 20'de birini oluşturmaktadır. Elbette kira içinde elektrik, su hava-gazı, ısınma gibi yan hizmetler de hesaplandığında. Ortalama aylık ücret 6000'e yakın tramvay, otobüs bileti alır.

Tablo: 6 Kişi başına yıllık besin maddeleri tüketimi

Mal çeşidi	Birim	1970	1980	1983
Sığır ve dana eti	kg	22,3	22,8	24,4
Domuz eti	kg	38,7	57,8	57,8
Et mamülleri	kg	66,1	89,5	92,1
Balık ve balık mamülleri	kg	7,9	7,4	7,3
Yumurta	tane	239,0	289,0	301,0
Tereyağı	kg	14,6	15,2	15,7
Süt	litre	98,5	98,7	105,4
Patates	kg	153,5	142,7	143,6
Sebze	kg	84,8	93,8	90,7
Meyva	kg	55,5	71,1	76,3
Kahve	kg	2,2	2,8	3,3
Çay	gr	91,0	99,0	134,0
Alkolsüz içkiler	litre	40,8	81,3	91,3
Şarap ve Şampanya	litre	5,0	9,6	11,2

Bu sayılar yıllar yılıdır sosyalist ülkeler üzerine söylenen yalanları -boş dükkanlar, halkın ekmek almak için saat-

lerce kuyruk beklemesi gerektiği, yiyecek maddesi kıtlığı olduğu vb. -açığa çıkartan en somut delillerdir. En gelişmiş kapitalist ülkelerle karşılaştırıldığında bile birçok temel besin maddesinin yıllık kişi başına tüketimi DAC'de daha yüksektir. Elbette fiyatların parakende satışlarda artmaması ve böylece halkın satın alma gücünün korunması ve hatta yükselmesi devletin güttüğü sosyal politikanın sonucudur.

1983 yılında temel maddelerin fiyatları ve tarifelerin halk yararına düşük tutulabilmesi için toplam, bütçeden ve diğer sosyal fonlardan tam 21,9 milyar Mark ödenmiştir. Bu gerçekten dünyanın hiçbir kapitalist ülkesinde rastlanamayacak bir olaydır.

Sosyal hizmetler için harcanan para elbette bu kadarla kalmıyor. Bütçeden 1983 yılında eğitim, sağlık, kültür, sosyal sigorta ve emekli maaşları için harcanan miktar bütçenin tüm harcamalarının üçte birini oluşturmaktadır.

Eğitim ve Kültür

DAC bugün dünyanın en üstün eğitim sistemlerinden birine sahiptir. 10 yıllık eğitim mecburidir. Bu on yıllık eğitimden sonra üç yoldan eğitimi sürdürmek olanağı vardır. Birinci yol bir meslek öğrenimidir. Bu öğrenim iki yıldır. İkinci yol Fachschule (meslek enstitüsü). Bu eğitim ortalama 3-4 yıl sürer. Üçüncü yol ise 10 yıllık temel eğitimden sonra 2 yıl daha lise eğitimi ve üniversitedir. 1983 yılında çalışan nüfusun yüzde 7,18'i üniversite, 21,93'ü meslek enstitüsü mezunu ve yüzde 63,23'ü de meslek öğrenimine sahiptir. Okuma yazma bilmeyen olmadığını söylemeye elbette gerek yoktur.

Eğitim tamamiyle ücretsizdir. Tüm okul araçları fiyatları devlet eliyle ödenen sübvansiyonlarla düşük tutulmaktadır. Okullarda ilk 10 sene öğrencilere süt ve öğle yemeği verilmektedir. DAC'de üç ve daha çok çocuklu aileler çok çocuklu aile sayılmakta ve bu ailelerin çocuklarına kitaplar, süt ve öğle yemeği ücretsiz olarak verilmektedir.

10 yıllık eğitimden sonra meslek, yüksek okul ve üniversite eğitimi gören herkese karşılıksız burs verilir. Yurt ve yemek ücretleri son derece düşük tutulmaktadır. Sanat ve kültürel faaliyetlerden herkesin faydalanabileceği koşullar yaratılmıştır. Bir yıl içinde 1983 yılında 10 milyarın üzerinde kişi tiyatroya gitmiş 3 milyon 465 bin kişi de konserleri izlemiştir. Tiyatro sayısı 195'tir ve 56 bin 853 kişilik kapasiteye sahiptir.

Toplam 17.591 kütüphaneden 1983 yılında 4 milyon 817 bin kişi faydalanmıştır. Sosyalist ülkelerde kitap ve okumaya

düşünlük oldukça ünlüdür. Bu bir toplumun kültür düzeyinin en önemli göstergelerinden biridir. 1983 yılında DAC'de 141 milyon 388 bin kitap ve 266 milyon 236 bin dergi basılmıştır. 16 milyon kişinin 6 yaşından büyük olduğunu göz-önüne alırsak, yukarıdaki verilen rakamların değerini her objektif düşünen kişi görebilir.

DAC'nin sporcuları dünyaca ün kazanmıştır. Uluslararası yarışmalarda bu sporcular başarıdan başarıya koşuyorlar. Bu boşuna değildir. Beden terbiyesi ve spor bu ülkede kitleleri sarmıştır. Daha çocuk yuvasından başlayarak insanlara spor sevgisi aşılanmakta ve herkese spor yapma olanakları verilmektedir. Spor klüplerinde, işletmelerdeki spor birliklerinde, okullarda genci yaşlısı sporla uğraşır. 1983 yılında 9902 spor birliğinde toplam 3 milyon 413 kişi sportif faaliyet göstermiştir.

Sağlık hizmetleri ve aile politikası

Sağlık hizmetlerindeki duruma iki sayıyla başlamak istiyoruz. 1983 yılında DAC'de 462 kişiye bir hekim, 1532 kişiye de bir dişhekimisi düşmekte. Tüm vatandaşlar genel sağlık sigortasına sahiptir. Yani hasta olan beğendiği doktora ya da hastahaneye gidip, beş kuruş para ödmeden muayene olur ve gereken ilaçları alır.

Hastahaneler en modern araçlarla ve en son bilimsel bulgularla donatılmıştır. Doktorlar çok yüksek bir eğitim düzeyine sahiptirler. Her yıl yüzlerce yabancı tıp eğitimi için DAC'ne gelmektedir. Dünyanın birçok ülkesinden hastalar DAC'de tedavi edilmektedir. Hasta olan vatandaşın iyileşmesi için her şey yapılmaktadır. Her büyük işletmenin ayrıca kendi doktoru vardır. Okullarda düzenli sağlık kontrolleri yapılmaktadır.

Sağlık hizmetleri içinde ana ve çocuk sağlığı başlı başına bir bölüm oluşturmaktadır. Hamile kalan bir kadın semtindeki "Hamile ve Ana Danışma Merkezi"ne başvurur. Bu başvurudan sonra gerek doğuma kadar, gerekse doğumdan sonra ana ve çocuk düzenli sağlık kontrolündedir. Doğumun sorunsuz olması, çocuğun ve ananın sağlığı için her olanak seferber edilmektedir. Tüm doğumlar hastahane ya da doğum evlerinde yapılmaktadır.

Tüm bu hizmetler ücretsizdir. DAC bugün en düşük çocuk ölümüne sahip ülkelerden biridir.

Analık toplumca büyük değer biçilen bir görev olarak görülür. Her kadın ilk çocuğunda yarım yıl, ikinci çocuğunda

bir yıl, üçüncü ve daha sonraki her çocuk için de bir buçuk yıl paralı izne sahiptir. Bu izin süresince kadının tam işyeri güvencesi vardır.

Her çocuk için devlet 1000 Mark karşılıksız çocuk primi verir. Ayrıca her ay çocuk parası verilmektedir. Çocukların okul öncesi bakımları kreş ve çocuk yuvalarında yapılır. Üç yaşına kadarki çocuklar kreşe, daha sonra ise, çocuk yuvasına giderler. 1982 yılında 3 yaşından küçüklerin yüzde 60'tan fazlası kreşe, 3 yaşından büyüklerin yüzde 90'ı çocuk yuvasına gitmekteydiler. Bu hizmet çok düşük bir ücret karşılığı yapılmaktadır.

Gençlerin aile kurmaları desteklenmektedir. 26 yaşına kadar evlenen her genç çifte 5000 mark faizsiz kredi verilmektedir. Öğrenim süresince bu kredi geri ödenmez. Çalışma başlayınca gelir oranında aylık taksitlerle ödenmektedir. Devlet genç çiftin ilk çocuğunda 1000 Mark, ikinci çocuğunda 1500 mark, üçüncü çocuğunda ise bu kredinin 2500 markını hibe eder.

Tüm yaşlı yurttaşların da yaşamları garanti altındadır. Her yaşlı kişi emeklilik maaşı alır. Yalnız ya da rahatsız yaşlılar için bakım evleri, yurtlar kurulmuştur. Yaşlıların toplumsal yaşamdan kopmamaları için kültürel faaliyetler, eğlenceler düzenlenir. Birçok kültürel faaliyet yaşlılar için ücretsizdir.

DAC 1990 yılına kadar konut sorununu sosyal bir sorun olmaktan çıkarmayı hedefliyor. Bu amaçla yıllardır çalışıyor. Bu yıl 2 milyonuncu yeni ev teslim edildi. Şehirlerde binlerce vatandaşın barındığı yeni siteler oluşmakta, eski binalar modernize edilmektedir. Kiraların çok düşük olduğunu yukarıda yazmıştık. Tüm ev yapımı devletçe ödenmektedir. Bu amaçla 1971 yılından bu yana 210 milyar Mark gibi çok büyük bir harcama yapılmıştır. 1983 yılında ilk kez 200 bin ev yapılması planlandı. Konut yapım programı, sosyal programın odak noktasını oluşturmakta. Halkın daha iyi barınması için tüm olanaklar kullanılmaktadır.

sosyalist demokrasi

Sosyalist ülkelerde demokrasi var mı yok mu tartışmaları emperyalist basın tarafından körüklenmektedir. Sosyalist ülkelerde demokrasi olmadığını söyleyenler 'demokrasi' deyimini 'burjuva demokrasisi' ile özdeş tutuyorlar. Elbette sosyalist ülkelerde burjuva demokrasisi yoktur. Her gün televizyonda izlediğimiz gazetelerde okuduğumuz, burjuvazinin çıkarlarını daha iyi savunmak için birbirine giren partilerin tartışmaları yoktur, çünkü sosyalist ülkelerde sosyalist demokrasi, gerçek demokrasi vardır.

Daha önceki bölümlerde DAC'nin ekonomik ve sosyal yaşamı üzerine bazı veriler sunduk. İşte bu gerçekler, DAC'de ve diğer sosyalist ülkelerde gerçek demokrasinin temeli ve aynı zamanda bu işleyişin sonuçlarıdır. İşçi sınıfının iktidarı, üretim araçları üzerinde toplumsal mülkiyet, yani sosyalist üretim ilişkileri sosyalist demokrasinin temelini oluşturur, gerçek bir demokratik düzenin işleyişine olanak verir. Toplumsal mülkiyetin, sömürüye olanak vermemesi, devletin sömürücü sınıfın baskı aracı olarak emekçi yığınları baskı altında tutma işlevini olanaksız kılar. Sosyalist ülkelerde devlet, proleterya diktatörlüğünün uygulayıcısı olarak, toplum yararına çalışır.

Sosyalist demokrasi herşeyden önce kendisini, vatandaşların toplumu ilgilendiren ve devletin aldığı kararların hazırlanması, uygulanması ve kontrolüne aktif, bilinçli katkısında kendisini göstermektedir. Günümüzde kapitalist ülkelerde hukuksal yapı, yığınları devlet yönetiminden, pratik yaşamdan uzak tutmak için her türlü önlemi alırken, sosyalist ülkeler yığınların devlet yönetimine daha aktif, daha bilinçli katılmaları için gereken ortamı yaratmaya çaba göstermektedir.

Garanti altına alınmış bulunan insan hakları, sözümona demokrasi savunuculuğu yapan hiçbir kapitalist ülkede görülemez. DAC'de ve diğer sosyalist ülkelerde çalışma hakkı,

meslek öğrenimi hakkı, barınma hakkı, sağlık hizmetlerinden herkesin yararlanması, yaşlılık sırasında bakım öğrenim hakkı v.s. tüm yurttaşlara, fark gözetmeksizin, verilmektedir. Bu en temel haklar yalnızca anayasada yazılı değildir. Aynı zamanda yaşamın pratiğinde uygulamaya konulmuştur. Kimi politikacıların "hürriyet, eşitlik, demokrasi" diye avaz avaz bağırdıkları kapitalist ülkelerde milyarlarca işsiz açlığa itilirken, işçi ve emekçi çocuklarına doğru dürüst eğitim olanağı verilmezken, artık sorun olmaktan çıkmış hastalıklardan yetersiz bakım yüzünden insanlar ölürken, burjuva politikacılarının kimin için demokrasi istediğini ortaya koymak zor değildir. Onlar demokrasiden, hürriyetten sömürü,ezgi, baskı uygulama hürriyetini anlıyorlar.

Sosyalist demokrasinin DAC'de nasıl işlediğine iki örnek vermek istiyoruz.

DAC'de yıllık ekonomik planın nasıl hazırlandığı, demokratik uygulamalara en çarpıcı örneklerden biridir. Geçen plan dönemi temelinde en üst planlama organı olan Devlet Planlama Komisyonu bir plan önerisi yapar. Bu plan en alt üretim birimlerine kadar ulaştırılır ve kolektiflerde tartışılır. Bu süreçte en küçük fabrikada çalışan en genç işçiden, kooperatifçi köylüye, en büyük fabrika müdüründen, tarım kooperatifinin mühendisine dek tüm çalışanlar kendi üzerine düşen görevi tartışır, bu görevi en iyi nasıl gerçekleştireceklerini, planda öngörülenlerin gerçekçi olup olmadığını saptarlar. Herkesin önerisi alınır ve bunlar yine en üst organlara ulaştırılır. Bu süreçte milyonlarca çalışan, toplumun yaşamını belirleyen,ekonomik plan gibi çok önemli bir konuda kendi katkısını yapar, devlet yönetimine böylece dolaysız katılır. Tüm bu tartışmalar sonucu plan son şeklini alır. Bu plan onaylandıktan sonra, artık kimse başına buyruk bu planı değiştiremez. Kolektiflerde planda ön görülen hedeflerin ne ölçüde gerçekleştirildiği de yine işçiler ve emekçiler tarafından kontrol edilir.

Seçimler de demokrasinin somut olarak nasıl işlediğini gösterir. 500 üyeye sahip ve en yüksek devlet organı olan "Halk Meclisi"'nin üyelerinin % 25,4'ü Almanya Sosyalist Birlik Partisi, 10,4'ü Almanya Demokratik Köylü Partisi, %10,4'ü Almanya Demokratik-Hristiyan Birliği, % 10,4'ü Almanya Ulusal Demokratik Partisi üyeleridir . "Halk Meclisi"'nin % 13,6'sını Almanya Hür Sendikalar Birliği üyeleri, % 7'sini Almanya Demokratik Kadınlar Birliği üyeleri, %8'ini Hür Alman Gençliği üyeleri ve %4,4'ünü de DAC Kültür Birliği üyeleri oluştururlar.

DAC'de 18 yaşındaki herkesin seçme ve seçilme hakkı

vardır. "Ulusal Cephe"yi oluşturan 5 Parti, Sendika, Kadın, Gençlik ve Kültür Örgütleri üyeleri arasından adaylarını tespit ederler. Bu adayların işyerlerinde, semtlerde sevilen, mesleğinde başarılı, toplum yararına çalışan kişiler olmaları ve bağlı bulundukları işyeri kolektiflerince adaylıklarının onaylanması gereklidir. Seçim öncesi toplantılarda onaylanmayan aday değiştirilir. Adaylar seçimler öncesi milyonlarca seçmenle toplantılar yapar, onların sorularını yanıtlar, seçmenlerin de kendilerini tanımalarına olanak sağlarlar. Seçim günü geldiğinde seçmen kime, ne için oy verdiğini bilmektedir. Seçimlere katılımın ve Ulusal Cephe adaylarına verilen oyların % 100'e yakın olması halkın devlete ve adaylara olan güveninin en güzel örneğidir.

Böyle demokratik bir işleyiş sonucu oluşturulan Halk Meclisi, en yüksek ve en yetkili organdır. Kanun yapma yetkisi sadece ona verilmiştir. Aldığı kararları hiçbir kimse hiçbir parti yada kuruluş tanımamazlık edemez, değiştiremez.

İl, ilçe bucak gibi yönetsel birimlerde yine aynı yolla seçilen meclisler faaliyet gösterir. Bu meclislerde çalışanların sayısı 200 bini geçmektedir.

Tüm bu meclislerin üyeleri bu işi para karşılığı yapmazlar. Tüm üyeler kendi mesleklerini bir toplum görevi olarak gerçekleştirirler. Nüfusu 16 milyon 700 bini aşan DAC'de her 8 kişiden 1'i seçilmiş olarak bir organda ya da toplumsal örgütte görev yapmaktadır.

TÜSTAV

TUSTAV

*Politeknik öğrenimde öğrenciler
hem teori hem de somut üretim
iç içe. Böylece öğrenciler
seçecekleri mesleği daha iyi
tanıma ve daha bilinçli meslek
seçme olanağına sahip oluyor.*

Ülkenin su, elektrik ve kanalizasyon sorunlarının çözümlenmesinde işçiler aralarında sosyalist yarışmalar düzenliyor. Başkent Berlin projesi çerçevesinde FDJ'lu gençlerin gönüllü çabalarıyla da kaliteli konutlar inşa ediliyor. Unutulmaması gereken bir nokta ise DAC'de konut kiralari aylık gelirin yüzde 7'sini geçmiyor.

TÜSTAV

*DAC işçileri Mozambikli tarım
işçilerini eğitiyorlar.*

*Parlamentoya milletvekili seçilen
bir kadın işçiyi iş arkadaşları
kutluyor.*

